

*IV Фестиваль
польської
культури
в Україні*

24 жовтня – 10 листопада 2002

*IV Festiwal
Polskiej
Kultury
na Ukrainie*

24 października – 10 listopada 2002

Під патронатом
Президента України
Леоніда Кучми
Президента Республіки Польща
Александра Квасневського

Pod patronatem
Prezydenta Ukrainy
Leonida Kuczmy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Aleksandra Kwaśniewskiego

IV Фестиваль польської культури в Україні організовано за підтримки:

Міністерства культури і мистецтв України
Міністерства культури Республіки Польща
Посольства Республіки Польща в Україні
Київської міської державної адміністрації
Львівської обласної державної адміністрації
Львівської міської ради
Генерального консульства Республіки Польща
у Львові
Одеської обласної державної адміністрації
Харківської обласної державної адміністрації
Генерального консульства Республіки Польща
у Харкові

Організатори Фестивалю:

Федерація польських організацій в Україні
Товариство польської культури Львівщини
Товариство польської культури в Харкові
Спілка поляків України, Відділення в Одесі
ім. А. Міцкевича
Фонд „Pro Musica Viva”

Установи-співорганізатори Фестивалю:

у Києві:
Національний академічний театр опери і балету
ім. Т. Шевченка
Національний академічний драматичний театр
ім. І. Франка
Національний будинок органної
та камерної музики України
Національна спілка художників України
Центр сучасного мистецтва при НаУКМА
Кінотеатр «Жовтень»

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie

zorganizowano przy wsparciu:

Ministerstwa Kultury i Sztuki Ukrainy
Ministerstwa Kultury Rzeczypospolitej Polskiej
Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej na Ukrainie
Administracji Państwowej Miasta Kijowa
Administracji Państwowej Obwodu Lwowskiego
Lwowskiej Rady Miejskiej
Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej
we Lwowie
Administracji Państwowej Obwodu Odeskiego
Administracji Państwowej Obwodu Charkowskiego
Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej
w Charkowie

Organizatorzy Festiwalu:

Federacja Organizacji Polskich na Ukrainie
Towarzystwo Kultury Polskiej Ziemi Lwowskiej
Stowarzyszenie Kultury Polskiej w Charkowie
Związek Polaków na Ukrainie,
Oddział w Odessie im. A. Mickiewicza
Fundacja „Pro Musica Viva”

Instytucje współorganizujące Festiwal:

w Kijowie:
Narodowy Teatr Opery i Baletu im. T. Szewczenki
Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki
Narodowy Dom Muzyki Organowej
i Kameralnej Ukrainy
Związek Artystów Plastyków Ukrainy
Centrum Sztuki Współczesnej przy NaUKMA
Kino „Żowteń”

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

2002 I listopada 2002 IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października 42

у Львові:
Національний академічний український драматичний театр ім. М. Заньковецької
Львівський державний академічний театр опери і балету ім. С. Крушельницької
Львівський палац мистецтв
Львівський будинок органної та камерної музики
Львівський обласний будинок вчителя
Польський народний театр
Галицький центр кіномистецтва
Львівський духовний театр «Воскресіння»
Галерея «Дзига»
Товариство любителів мистецтва «Своя Стріха»
Загальноосвітня середня школа № 10

в Одесі:
Одеський художній музей
Одеський театр юного глядача ім. М. Островського
Одеська обласна філармонія
Кінотеатр «Вимпель»
Асоціація Нова музика

у Харкові:
Харківський художній музей
Галерея «АВЕК»
Харківський державний академічний драматичний театр ім. Т. Шевченка
Кінотеатр «Росія»

Мистецька рада Фестивалю:
Емілія Хмельова
Голова Федерації польських організацій в Україні
Тереса Дуткевич
Заступник голови Федерації польських організацій в Україні
Еміль Легович
Голова Товариства польської культури Львівщини
Юзефа Чернієнко
Голова Товариства польської культури у Харкові, член Правління Федерації польських організацій в Україні
Тадеуш Залуцький
Заступник голови Спілки поляків України
Роман Ревакович
Голова Фонду „Pro Musica Viva”

we Lwowie:
Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny
im. M. Zańkowieckiej
Lwowski Państwowy Teatr Opery i Baletu
im. S. Kruszelnickiej
Lwowski Pałac Sztuk Pięknych
Lwowski Dom Muzyki Organowej i Kameralnej
Obwodowy Dom Nauczyciela we Lwowie
Polski Teatr Ludowy
Galicyskie Centrum Sztuki Kinowej
Lwowski Teatr „Woskresinnia”
Galeria „Dzyga”
Stowarzyszenie Miłośników Sztuk Pięknych „Własna Strzecha”
Średnia Szkoła Ogólnokształcąca nr 10

w Odessie:
Odeskie Muzeum Sztuki
Odeski Teatr Młodego Widza im. M. Ostrowskiego
Filharmonia Odeska
Kino „Wympel”
Asocjacja Nowa Muzyka

w Charkowie:
Charkowskie Muzeum Sztuki
Galeria „AVEC”
Charkowski Państwowy Teatr Dramatyczny
im. T. Szewczenki
Kino „Rosja”

Rada Programowa Festiwalu:
Emilia Chmielowa
Prezes Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie
Teresa Dutkiewicz
Wiceprezes Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie
Emil Legowicz
Prezes Towarzystwa Kultury Polskiej Ziemi Lwowskiej
Józefa Czernijenko
Prezes Stowarzyszenia Kultury Polskiej w Charkowie, członek Zarządu Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie
Tadeusz Zalucki
Wiceprezes Związku Polaków na Ukrainie
Roman Rewakowicz
Prezes Fundacji „Pro Musica Viva”

ВСТУП

wstęp

*Вельмишановні Пані та Панове!
Дорогі Друзі!*

Запрошуємо Вас взяти участь у IV Фестивалі польської культури в Україні!

У Фестивалів польської культури в Україні вже своя історія. Перший Фестиваль пройшов у 1996 році у Львові. Його ініціаторами й співорганізаторами були Федерація польських організацій в Україні та Товариство польської культури Львівщини. Перша презентація художніх надбань польської національної меншини в Україні була зумовлена потребою представити діяльність польських самодіяльних колективів на спільній сцені, для учасників цього заходу стала великим переживанням та нагородою за витривалість. Цей захід започаткував наступні Фестивалі, які з цього часу проходять раз на два роки. II і III Фестивалі польської культури в Україні переконали, що творчі зусилля кожного з колективів є доказом постійного розвитку національної спадщини і залишаються плідними.

З самого початку Фестиваль мав відкриту форму, в якій своє місце знаходили різноманітні форми художнього вияву – як танцювальні, хорові, естрадні колективи, так і театральні вистави за участю польських театрів Львова. Попри те, що основним завданням Фестивалю було презентувати діяльність аматорських польських колективів України, уже у першому Фестивалі взяли участь видатні представники культурного життя Польщі. Варто тут згадати виконання *Польського реквієм* Кшиштофа Пендерецького під

*Szanowni Państwo!
Drodzy Przyjaciele!*

Zapraszamy Was na IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie!

Festiwałe Polskiej Kultury na Ukrainie mają już swoją historię. Po raz pierwszy Festiwal odbył się w 1996 roku we Lwowie. Jego inicjatorami i współorganizatorami była Federacja Organizacji Polskich na Ukrainie i Towarzystwo Kultury Polskiej Ziemi Lwowskiej. Pierwsza prezentacja dorobku artystycznego polskiej mniejszości narodowej mieszkającej na Ukrainie wynikała z potrzeby pokazania aktywności polskich zespołów amatorskich na wspólnej scenie i stała się ogromnym przeżyciem i nagrodą za wytrwałość. Prezentacja ta zapoczątkowała kolejne Festiwałe, które od tego czasu odbywają się co dwa lata. II i III Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie upewnił, że wysiłek twórczy każdego z zespołów jest dowodem ciągłego rozwoju dziedzictwa narodowego i wciąż owocuje.

Od samego początku Festiwal miał otwartą formę, w której znajdowały miejsce różne artystyczne aktywności – zespoły taneczne, chóralne, estradowe, ale też spektakle teatralne z udziałem polskich teatrów ze Lwowa. Od pierwszego Festiwalu, mimo że jego głównym zadaniem była prezentacja amatorskiej aktywności polskich zespołów Ukrainy, miały miejsce wydarzenia z udziałem wybitnych przedstawicieli świata kultury z Polski. Warto tu przypomnieć wykonanie *Polskiego Requiem* Krzysztofa Pendereckiego na I Festiwalu w 1996 roku, z kompozytorem w roli dyrygenta orkiestry i chóru Filharmonii

час I Фестивалю у 1996 році, де композитор виступив у ролі диригента оркестру та хору Краківської філармонії. III Фестиваль польської культури в Україні проходив у Львові та Києві.

IV Фестиваль розширює свою географію за рахунок наступних міст – Одеси та Харкова, що є доказом, що потреба зустрічі з польською культурою існує в цілій Україні. Там також діють організації польської громади України, яка – хоч і розпорошена, намагається інтегруватися та підтримувати зв'язок з історичною Батьківщиною. Вона виступає й справжнім популяризатором Польщі у місцях свого проживання.

Новим та важливим явищем IV Фестивалю польської культури в Україні є численна участь у ньому українських професійних культурних установ, у тому числі й з національним статусом. Організаторів вельми тішить факт, що презентація польської культури в Україні набирає так важливого характеру.

IV Фестиваль польської культури в Україні одержав високий патронат президентів України й Польщі, за що організатори висловлюють свою вдячність та розцінюють це як важливий знак польсько-українського зближення та добросусідських взаємин.

Організатори переконані у тому, що Культура не знає кордонів – ні географічних, ні з чітко встановленим поділом на професійну чи самодіяльну. Культура – це простір Духу, у якому кожен може знайти своє місце. Це простір, який об'єднує, а не розділяє, який взаємно збагачує і дозволяє краще познайомитися одне з одним. Таким і є намір організаторів цього Фестивалю.

*Організатори
IV Фестивалю польської культури
в Україні*

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

Krakowskiej. III Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie odbywał się we Lwowie i Kijowie.

IV Festiwal poszerza swoją geografiją o kolejne miasta – Odessę i Charków, dowodząc tym samym, że potrzeba spotkania z kulturą polską istnieje na całej Ukrainie. Działają tam też organizacje reprezentujące polską społeczność Ukrainy, które mimo rozproszenia starają się o integrację i kontakt z historyczną Ojczyzną. Jest też naturalnym promotorem Polski w miejscach swego zamieszkania.

Nowym i ważnym zjawiskiem IV Festiwalu Polskiej Kultury na Ukrainie jest liczny udział ukraińskich profesjonalnych instytucji kultury, wliczając te o statusie narodowym. Cieszy niezwykle organizatorów, że prezentacja kultury polskiej na Ukrainie zyskała tak wysoką rangę.

Patronat nad IV Festiwalem Polskiej Kultury na Ukrainie objęli prezydenci Polski i Ukrainy, za co organizatorzy w tym miejscu wyrażają swoją wdzięczność. Odczytują to jako ważny znak polsko-ukraińskiego zblizenia i dobrosąsiedzkich stosunków.

Organizatorzy są przekonani, że Kultura nie zna granic – ani tych geograficznych, ani też nie można jej kategorycznie podzielić na amatorską i profesjonalną. Kultura jest przestrzenią Ducha i każdy może w niej znaleźć swoje miejsce. Jest też przestrzenią, która łączy, a nie dzieli, wzajemnie wzbogaca i umożliwia lepsze poznanie. Takie przesłanie towarzyszyło twórcom tego Festiwalu.

*Organizatorzy
IV Festiwalu Polskiej Kultury
na Ukrainie*

Зміст

spis treści

8	Міся	Miejsca	
10	Львів	Lwów	8
11	Харків	Charków	10
12	Київ	Kijów	11
	Одеса	Odessa	12
	Музика	Muzyka	
14	Урочисте відкриття	Uroczyste otwarcie	14
16	Балада	Ballada	16
18	Симфонічний концерт	Koncert symfoniczny	18
19	Камерний концерт	Koncert kameralny	19
20	Гала-концерт	Koncert galowy	20
20	Концерт польських хорів	Koncert polskich chórów	20
	Слово	Słowo	
22	С. І. Віткевич – Мама	S. I. Witkiewicz – Matka	22
24	А. Сент-Екзюпері – Подорож маленького принца	A. Saint-Exupéry – Podróż małego księcia	24
25	В. Гомбрович – Івона	W. Gombrowicz – Iwona	25
26	Фарс, фарс, фарс...	Farsa, farsa, farsa....	26
27	Т. Ружевич – Картотека	T. Różewicz – Kartoteka	27
29	Концерт бардівської пісні	Koncert poezji śpiewanej	29
30	Поетичний вечір З. Герберта	Wieczór poezji Z. Herberta	30
31	А. Фредро – Помста	A. Fredro – Zemsta	31
32	Презентація видавництва	Prezentacja wydawnictwa	32
	Образ	Obraz	
34	Польський мистецький плакат	Polski plakat kulturalny	34
38	Відлуння польської культури	Echa polskiej kultury	38
39	М. Машлянко – «Скульптура»	M. Maszlancko – „Rzeźba”	39
41	Я. Пехаті – Живопис і графіка	J. Pechaty – Malarstwo i grafika	41
42	Провесінь	Przedwiośnie	42
43	Камо грядеши	Quo vadis	43

*Місця
Мієсца*

Львів

Lwów

четвер, 24 жовтня, 18.00 год.

Відкриття Фестивалю

Львівський державний академічний театр
опери і балету ім. С. Крушельницької
Проспект Свободи, 28

Станіслав Монюшко – оперна музика

Солісти та оркестр Львівської опери
Ігор Лацанич – диригент
Дорота Цалек – сопрано (Варшава)
Ярослав Бренк – бас-баритон (Познань)

п'ятниця, 25 жовтня, 18.00 год.

Галерея «Дзита», вул. Вірменська, 35

Презентація видавництва **Кайрос, Каменяр, Класика,
Платан, Світ, Свічздо**

субота, 26 жовтня, 18.00 год.

Національний академічний український драматичний театр
ім. М. Заньковецької, вул. Лесі Українки, 1

Станіслав Ігнацій Віткевич – «Мама, або несмачний витвір на 2 дії з епілогом»

Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка (Київ)
Збігнєв Наймола – режисер (Краків)

неділя, 27 жовтня, 15.00 год.

Загальноосвітня середня школа № 10, вул. Чупринки, 1

Антуан Сент-Екзюпері – «Подорож маленького принца»

Молодіжний театр «Бай» Загальноосвітньої середньої школи № 10

неділя, 27 жовтня, 18.00 год.

Національний академічний український драматичний театр
ім. М. Заньковецької, вул. Лесі Українки, 1

Вітольд Гомбрович – «Івона, принцеса Бургундська»

Національний академічний український драматичний театр
ім. М. Заньковецької
Веслав Рудзький – режисер (Варшава)

понеділок, 28 жовтня, 18.30 год.

Галицький центр кіномистецтва, Проспект Шевченка, 3

Показ фільму «Провесінь»

Філіп Байон – режисер
Перед кіносеансом зустріч з режисером

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

czwartek, 24 października, godz. 18.00

Otwarcie Festiwalu

Lwowski Państwowy Teatr Opery i Baletu im. S. Kruszelnickiej
Prospekt Swobody 28

Stanisław Moniuszko – muzyka operowa

Soliści i orkiestra Opery Lwowskiej
Ihor Łacanycz – dyrygent
Dorota Catek – sopran (Warszawa)
Jarosław Bręk – bas-baryton (Poznań)

piątek, 25 października, godz. 18.00

Galeria „Dzyga”, ul. Ormiańska 35

Prezentacja wydawnictw **Kairos, Kamieniar, Klasyka,
Platan, Świt, Swiczado**

sobota, 26 października, godz. 18.00

Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny

im. M. Zańkowieckiej, ul. Lesi Ukrainki 1

Stanisław Ignacy Witkiewicz – „Matka, albo niesmaczna sztuka w dwóch aktach z epilogiem”

Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki (Kijów)
Zbigniew Najmoła – reżyser (Kraków)

niedziela, 27 października, godz. 15.00

Średnia Szkoła Ogólnokształcąca nr 10, ul. Czupryniki 1

Antoin Saint-Exupéry – „Podróż małego księcia”

Teatr Młodzieżowy „Baj” Średniej Szkoły Ogólnokształcącej nr 10

niedziela, 27 października, godz. 18.00

Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny

im. M. Zańkowieckiej, ul. Lesi Ukrainki 1

Witold Gombrowicz – „Ivona, księżniczka Burgunda”

Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny im. M. Zańkowieckiej
Wiesław Rudzki – reżyser (Warszawa)

poniedziałek, 28 października, godz. 18.30

Galicyskie Centrum Sztuki Kinowej, Prospekt Szewczenki 3

Projekcja filmu „Przedwiośnie”

Filip Bajon – reżyser
Przed seansem spotkanie z reżyserem

вівторок, 29 жовтня, 18.00 год.
Львівський духовний театр «Воскресіння», пл. Григоренка, 5
«Фарс, фарс, фарс...» за творами Александра Фредра
«Свічка згасла», Антона Чехова «Про шкідливість тютюну»,
Збігнева Герберта «Інша кімната» (прем'єра)
Сцена-студія «Галиціана»

четвер, 31 жовтня, 18.00 год.
Львівський обласний будинок вчителя, вул. Коперника, 42
Тадеуш Ружевиц – «Картотека»
Польський народний театр
Збігнев Хшановський – режисер

неділя, 3 листопада, 16.00 год.
Львівський палац мистецтв, вул. Коперника, 17
Відкриття виставки **«Польський мистецький плакат»**
з колекції Музею Плаката у Віланові (Варшава)

вівторок, 5 листопада, 18.00 год.
Товариство любителів мистецтва «Своя Стріха», вул. Рилєєва, 9
Відкриття виставки живопису **Ядвіги Пехаті**

середа, 6 листопада, 18.00 год.
Львівський обласний будинок вчителя, вул. Коперника, 42
Вечір поезії **Збігнева Герберта**
Читають: Богдан Козак, Збігнев Хшановський

четвер, 7 листопада, 18.00 год.
Львівський будинок органної та камерної музики
Костьол св. Марії Магдалини, вул. Бандери, 8
Багада
Концерт ансамблю „Ars Nova” (Варшава)

субота, 9 листопада, 15.00 год.
Національний академічний український драматичний театр
ім. М. Заньковецької, вул. Лесі Українки, 1
**Гала-концерт польських аматорських колективів,
що діють в Україні**

неділя, 10 листопада, 12.00 год.
Львівський будинок органної та камерної музики
Костьол св. Марії Магдалини, вул. Бандери, 8
Концерт польських хорів, що діють в Україні

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

wtorek, 29 października, godz. 18.00
Lwowski Teatr „Woskresinnia”, pl. Hryhorenki 5
„Farsa, farsa, farsa...” według utworów Aleksandra Fredry
„Świeczka zgasła”, Antoniego Czechowa „O szkodliwości tytoniu”,
Zbigniewa Herberta „Drugi pokój” (premiera)
Scena Studium „Galiciana”

czwartek, 31 października, godz. 18.00
Obwodowy Dom Nauczyciela we Lwowie, ul. Kopernika 42
Tadeusz Różewicz – „Kartoteka”
Polski Teatr Ludowy
Zbigniew Chrzanowski – reżyser

niedziela, 3 listopada, godz. 16.00
Lwowski Pałac Sztuk Pięknych, ul. Kopernika 17
Otwarcie wystawy **„Polski plakat kulturalny”**
z kolekcji Muzeum Plakatu w Wilanowie (Warszawa)

wtorek, 5 listopada, godz. 18.00
Stowarzyszenie Miłośników Sztuk Pięknych „Własna Strzecha”
ul. Rylejewa 9
Otwarcie wystawy malarstwa **Jadwigi Pechaty**

środa, 6 listopada, godz. 18.00
Obwodowy Dom Nauczyciela we Lwowie, ul. Kopernika 42
Wieczór poezji **Zbigniewa Herberta**
Recytują: Bohdan Kozak, Zbigniew Chrzanowski

czwartek, 7 listopada, godz. 18.00
Lwowski Dom Muzyki Organowej i Kameralnej
Kościół św. Marii Magdaleny, ul. Bandery 8
Ballada
Koncert zespołu „Ars Nova” (Warszawa)

sobota, 9 listopada, godz. 15.00
Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny
im. M. Zankoweckiej, ul. Lesi Ukrainki 1
**Koncert galowy polskich amatorskich zespołów
działających na Ukrainie**

niedziela, 10 listopada, godz. 12.00
Lwowski Dom Muzyki Organowej i Kameralnej
Kościół św. Marii Magdaleny, ul. Bandery 8
Koncert polskich chórów działających na Ukrainie

9

Харків

Charków

понеділок, 28 жовтня, 16.00 год.

Харківський художній музей, вул. Раднаркомівська, 11
Відкриття виставки «Польський мистецький плакат»
з колекції Музею плаката у Віланові (Варшава)

вівторок, 29 жовтня, 18.00 год.

Галерея «АВЕК», вул. Сумська, 70
Відкриття виставки «Відлуння польської культури»
з колекції Харківського художнього музею

середа, 30 жовтня, 17.00 год.

Кінотеатр «Росія», Проспект 50-річчя ВЛКСМ, 54
Показ фільму „Quo Vadis” («Камо грядеши»)
Єжи Кавалерович – режисер

неділя, 3 листопада, 18.00 год.

Харківський державний академічний драматичний театр
ім. Т. Шевченка. Мала сцена «Березіль», вул. Сумська, 9
«Фарс, фарс, фарс...»
за творами Александра Фредра «Свічка згасла»
Антон Чехова «Про шкідливість тютюну»
Збігнева Герберта «Інша кімната» (прем'єра)
Сцена-студія «Галиціана» (Львів)

вівторок, 5 листопада, 18.00 год.

Будинок культури міліції, вул. Раднаркомівська, 13
Концерт бардівської пісні
Яцек Клейф – спів
Яцек Осйор – гітара

poniedziałek, 28 października, godz. 16.00

Charkowskie Muzeum Sztuki, ul. Radnarkomiwska 11
Otwarcie wystawy „Polski plakat kulturalny”
z kolekcji Muzeum Plakatu w Wilanowie (Warszawa)

wtorek, 29 października, godz. 18.00

Galeria „AVEC”, ul. Sumska 70
Otwarcie wystawy „Echa polskiej kultury”
z kolekcji Charkowskiego Muzeum Sztuki

środa, 30 października, godz. 17.00

Kino „Rosja”, Prospekt 50-lecia WŁKSM 54
Projekcja filmu „Quo Vadis”
Jerzy Kawalerowicz – reżyser

niedziela, 3 listopada, godz. 18.00

Charkowski Państwowy Teatr Dramatyczny im. T. Szewczeni
Mala Scena „Berezil”, ul. Sumska 9
„Farsa, farsa, farsa...”
według dzieł Aleksandra Fredry „Świeczka zgasła”
Antoniego Czechowa „O szkodliwości tytoniu”
Zbigniewa Herberta „Drugi pokój” (premiera)
Scena Studium „Galiciana” (Lwów)

wtorek, 5 listopada, godz. 18.00

Dom Kultury Milicji, ul. Radnarkomiwska 13
Koncert poezji śpiewanej
Jacek Kleyff – śpiew
Jacek Osior – gitara

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

10

Київ

понеділок, 4 листопада, 18.00 год.

Національна спілка художників України. Будинок художника
вул. Артема, 1-5

Відкриття виставки **Мирослава Машлянка «Скульптура»**

вівторок, 5 листопада, 19.30 год.

Національний будинок органної та камерної музики України
вул. Червоноармійська, 77

Балада

Концерт ансамблю „Ars Nova” (Варшава)

середа, 6 листопада, 19.00 год.

Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка
пл. І. Франка, 3

Вітольд Гомбрович – «Івона, принцеса Бургундська»

Національний академічний український драматичний театр
ім. М. Заньковецької
Веслав Рудзький – режисер (Варшава)

четвер, 7 листопада, 18.00 год.

Кінотеатр «Жовтень», вул. Костянтинівська, 26

Показ фільму **«Провесінь»**

Філіп Байон – режисер

п'ятниця, 8 листопада, 19.00 год.

Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка
пл. І. Франка, 3

Станіслав Ігнацій Віткевич – «Мама, або несмачний витвір на 2 дії з епілогом»

Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка
Збігнев Наймола – режисер (Краків)

субота, 9 листопада, 19.00 год.

Національний академічний театр опери та балету
ім. Т. Шевченка, вул. Володимирська, 50

Симфонічний концерт

Станіслав Монюшко – Увертура до опери «Галька»

Вітольд Лютославський – Концерт для оркестру

Фридерик Шопен – I Фортепіанний концерт мі-мінор оп. 11

Симфонічний оркестр Національного академічного театру
опери та балету ім. Т. Шевченка
Володимир Кожухар – диригент
Ян Кшиштоф Броя – фортепіано

Kijów

poniedziałek, 4 listopada, godz. 18.00

Związek Artystów Plastyków Ukrainy, Dom Artysty Plastyka
ul. Artema 1-5

Otwarcie wystawy **Mirosława Maszłanki „Rzeźba”**

wtorek, 5 listopada, godz. 19.30

Narodowy Dom Muzyki Organowej i Kameralnej Ukrainy
ul. Czerwonoarmijska 77

Ballada

Koncert zespołu „Ars Nova” (Warszawa)

środa, 6 listopada, godz. 19.00

Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki, pl. I. Franki 3

Witold Gombrowicz – „Iwona, księżniczka Burgunda”

Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny im. M. Zańkowieckiej (Lwów)
Wiesław Rudzki – reżyser (Warszawa)

czwartek, 7 listopada, godz. 18.00

Kino „Żowteń”, ul. Kostiantyniwska 26

Projekcja filmu **„Przedwiośnie”**

Filip Bajon – reżyser

piątek, 8 listopada, godz. 19.00

Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki, pl. I. Franki 3

Stanisław Ignacy Witkiewicz – „Matka, albo niesmaczna sztuka w dwóch aktach z epilogiem”

Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki
Zbigniew Najmoła – reżyser (Kraków)

sobota, 9 listopada, godz. 19.00

Narodowy Teatr Opery i Baletu im. T. Szewczeni
ul. Wołodymyrska 50

Koncert Symfoniczny

Stanisław Moniuszko – Uwertura do opery „Halka”

Witold Lutosławski – Koncert na orkiestrę

Fryderyk Chopin – I Koncert fortepianowy e-moll op. 11

Orkiestra Symfoniczna Narodowego Teatru Opery i Baletu
im. T. Szewczeni

Wołodymyr Kozuchar – dyrygent

Jan Krzysztof Broja – fortepian

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

11

Одеса

четвер, 7 листопада, 15.00 год.

Одеський художній музей, вул. Софіївська, 5-а
Відкриття виставки **польського плаката**
з колекції Музею плаката у Віланові (Варшава)

п'ятниця, 8 листопада, 19.00 год.

Одеський театр юного глядача ім. М. Островського
вул. Грецька, 50

Александр Фредро – «Помста»

Валерій Бортяков – режисер, сценограф
Польський народний театр (Львів)

субота, 9 листопада, 18.00 год.

Одеська обласна філармонія, вул. Буніна, 15

Камерний концерт

М. Карлович – Серенада для струнних оп. 2

Г. М. Гурецький – Три твори у давньому стилі

Г. М. Гурецький – Концерт для фортепіано

і струнних оп. 40

В. Лютославський – П'ять народних мелодій

для струнних

Г. Бацевич – Концерт для струнних

В. Кіляр – «Орава»

Камерний оркестр Одеської філармонії

Лукаш Борович – диригент (Варшава)

Тетяна Кравченко – фортепіано

неділя, 10 листопада, 17.00 год.

Кінотеатр «Вимпель», Адміральський проспект, 31

Показ фільму **„Quo Vadis”** («Камогрядеши»)

Єжи Кавалерович – режисер

Перед кіносеансом зустріч з кінооператором фільму

Анджеєм Ярошевичем (Варшава)

Odessa

czwartek, 7 listopada, godz. 15.00

Odeskie Muzeum Sztuki, ul. Sofijowska 5-a

Otwarcie wystawy polskiego plakatu

z kolekcji Muzeum Plakatu w Wilanowie (Warszawa)

piątek, 8 listopada, godz. 19.00

Odeski Teatr Młodego Widza im. M. Ostrowskiego

ul. Grecka 50

Aleksander Fredro – „Zemsta”

Walerij Bortiakow – reżyser, scenograf

Polski Teatr Ludowy (Lwów)

sobota, 9 listopada, godz. 18.00

Filharmonia Odeska, ul. Bunina 15

Koncert kameralny

M. Karłowicz – Serenada na orkiestrę smyczkową op. 2

H. M. Górecki – Trzy utwory w dawnym stylu

H. M. Górecki – Koncert na fortepian i orkiestrę smyczkową op. 40

W. Lutosławski – Pięć melodii ludowych na zespół smyczkowy

G. Bacewicz – Koncert na orkiestrę smyczkową

W. Kilar – „Orawa”

Orkiestra Kameralna Filharmonii Odeskiej

Łukasz Borowicz – dyrygent (Warszawa)

Tatiana Krawczenko – fortepian

niedziela, 10 listopada, godz. 17.00

Kino „Wympel”, Prospekt Admiralski 31

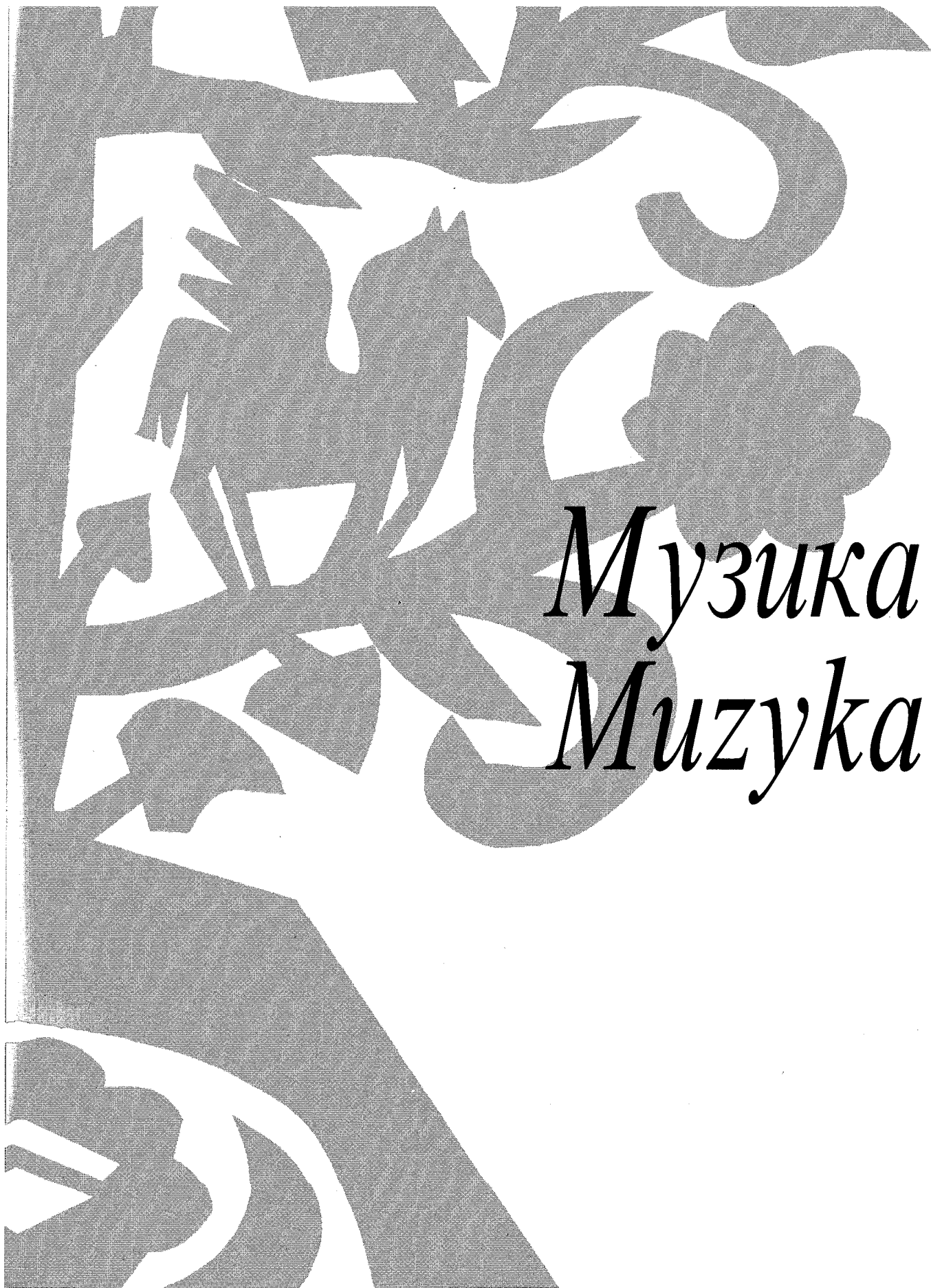
Projekcja filmu **„Quo Vadis”**

Jerzy Kawalерович – reżyser

Przed seansem spotkanie z operatorem filmu

Andrzejem Jaroszewiczem (Warszawa)

Музыка
Muzyka

Урочисте відкриття
IV Фестивалю польської
культури

Концерт оперної музики

Станіслав Монюшко (1819–1872)

Арія **Графині** – «Сукня, що ти ж мене одягла» з I дії опери «Графиня»

Дорота Цалек – сопрано

Арія **Стефана** – «Тиша навкруги, ніч світла» з III дії опери «Страшний двір»

Володимир Ігнатенко – тенор

Арія **Хорунжого** – «Помну, батько, милий, ви говорили» з I дії опери «Графиня»

Ярослав Бренк – бас-баритон

Арія **Сколуби** – «Цей старий годинник» з III дії опери «Страшний двір»

Олександр Громиш – бас

Арія **Графині** – «Прокинутися з оманливих снів» з III дії опери «Графиня»

Дорота Цалек – сопрано

Арія **Мечника** – «Котра ж з моїх дівок» з II дії опери «Страшний двір»

Орест Сидір – баритон

Увертюра до опери «Галька»

Арія **Гальки** – «Коли б я раннім сонечком» з II дії опери «Галька»

Галина Гавриш – сопрано

Дует **Гальки і Януша** – «О, Яську! Мій ти любий!» з I дії опери «Галька»

Наталія Романюк – сопрано

Степан Степан – баритон

Речитатив та арія **Януша** – «Звідки сюди прибула, всупереч моєї волі» з I дії опери «Галька»

Степан Степан – баритон

Арія **Йонтека** – «Шумлять смереки на гір верхах» з IV дії опери «Галька»

Роман Вітошинський – тенор

Речитатив та арія **Ганни** – «До гробу стоять у нежонатому стані» з IV дії опери «Страшний двір»

Наталія Романюк – сопрано

Арія **Стольника** – «О, панове, ваша милість» з I дії опери «Галька»

Ярослав Бренк – бас-баритон

Мазур з I дії опери «Галька»

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festival Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

Uroczyste otwarcie
IV Festiwalu Kultury Polskiej

Koncert muzyki operowej

Stanisław Moniuszko (1819–1872)

Aria **Hrabiny** – „Suknio co mnie tak ubrałaś” z I aktu opery „Hrabina”

Dorota Cialek – sopran

Aria **Stefana** – „Cisza dokoła, noc jasna” z III aktu opery „Straszny Dwór”

Włodymyr Ihnatenko – tenor

Aria **Chorążego** – „Pomnę ojciec waści gadał” z I aktu opery „Hrabina”

Jarosław Bręk – bas-baryton

Aria **Skoluby** – „Ten zegar stary” z III aktu opery „Straszny Dwór”

Oleksandr Hromysz – bas

Aria **Hrabiny** – „Zbudzić się z uludnych snów” z III aktu opery „Hrabina”

Dorota Cialek – sopran

Aria **Miecznika** – „Któż z mych dziewek” z II aktu opery „Straszny Dwór”

Orest Sydir – baryton

Uwertura do opery „Halka”

Aria **Halki** – „Gdybym rannym słonkiem” z II aktu opery „Halka”

Halyna Hawrysz – sopran

Duet **Halki i Janusza** – „O Jaśko! Mój drogi!” z I aktu opery „Halka”

Natalia Romaniuk – sopran, **Stepan Stepan** – baryton

Recytatyw i aria **Janusza** – „Skąd tu przybyła mimo mej woli” z I aktu opery „Halka”

Stepan Stepan – baryton

Aria **Jontka** – „Szumią jodły na gór szczycie” z IV aktu opery „Halka”

Roman Witoszyński – tenor

Recytatyw i aria **Hanny** – „Do grobu stać w beżennym stanie” z IV aktu opery „Straszny Dwór”

Natalia Romaniuk – sopran

Aria **Stolnika** – „O mościwi mi panowie” z I aktu opery „Halka”

Jarosław Bręk – bas-baryton

Mazur z I aktu opery „Halka”

Оркестр Львівської опери
Ігор Лацанич – диригент

Станіслав Монюшко – основоположник національної польської опери, один із найвидатніших польських композиторів XIX століття. Його значення для польської культури важко переоцінити. Його ж пісні стали всенародними, опери Галька та Страшний двір складають золотий фонд репертуару польських музичних театрів. Так само цінними, хоча не такими популярними, є дві одноактні опери Монюшка: Фліс і Verbum Nobile, а також комічна опера Графиня, у якій присутні патріотичні та суспільні акценти. Програму сьогоднішнього вечора складуть найбільш відомі арії Монюшка у виконанні артистів Львівського театру, що нещодавно відзначав своє 100-річчя, а також двох співаків Варшавської камерної опери: Дороти Цалек і Ярослава Бренка.

Львівський державний академічний театр опери та балету ім. С. Крушельницької
24 X 2002, 18.00 год.

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

Orkiestra Opery Lwowskiej
Ihor Łacanycz – dyrygent

Stanisław Moniuszko – twórca narodowej opery polskiej, jeden z najwybitniejszych polskich kompozytorów XIX wieku. Jego znaczenia dla kultury polskiej nie można przecenić. Jego pieśni „trafiły pod strzechy”, a opery Halka i Straszny Dwór stanowią podstawę repertuaru polskich teatrów muzycznych. Również bardzo wartościowe, choć nie tak popularne są dwie jednoaktówki Moniuszki: Flis i Verbum Nobile, a także komiczna opera Hrabina, nie pozbawiona jednak patriotycznych i społecznych akcentów. Najstłynniejsze arie Moniuszki usłyszymy podczas dzisiejszego wieczoru w wykonaniu artystów obchodzącego niedawno stulecie Teatru Lwowskiego, a także dwójki śpiewaków Warszawskiej Opery Kameralnej: Doroty Catek i Jarosława Bręka.

Lwowski Państwowy Teatr Opery i Baletu im. S. Kruszelnickiej
24 X 2002, godz. 18.00

Балада

Миколай з Радома XV ст.

Hystorigraphi aciem mentis

Анонім із XV ст. З рукописних фондів бібліотеки

Рачинських

Будь веселою, Діво чиста

Johannes Ciconia, XV ст. З рукописних фондів

бібліотеки Красінських

Regina gloriosa

Анонім XIV ст. (Італія)

Saltarello

Анонім XV ст. З рукописних фондів бібліотеки

Красінських

Breve regnum

Анонім XIII ст. (Італія)

Estampida Isabella

Анонім XIV ст. (Каталонія)

Mariam matrem z El Libre Vermell

Мацей Прохаска

Балада „Angels” (2001)

Марцін Залевський, сл. Анонім XV ст.

Балада «Плач того, хто помирає»

Павло Микетин, сл. Лотремонт

„Les Chants de Maldoror” (2001)

Кшиштоф Овчинік, сл. Збігнев Герберт

Балада про те, що ми не гинемо (2001)

Народні пісні та балади етнічної групи

курпів, обр. Яцек Урбаняк,

Кшиштоф Овчинік, Марцін Залевський

Летіли гусоньки

Низько сонечко

Сивий коник

Під бором

Івась коні напував

Сивий кінь ходить

В кадилянському борі

В костьолі ми були

Ансамбль давніх інструментів

„ARS NOVA”

Яцек Урбаняк – художній керівник

Ballada

Mikołaj z Radomia XV w.

Hystorigraphi aciem mentis

Анонім XV w. Z rękopisu biblioteki Raczyńskich

Bądź wesoła Panno Czysta

Johannes Ciconia, XV w. Z rękopisu biblioteki

Krasińskich

Regina gloriosa

Анонім XIV w. (Włochy)

Saltarello

Анонім XV w. Z rękopisu biblioteki Krasińskich

Breve regnum

Анонім XIII w. (Włochy)

Estampida Isabella

Анонім XIV w. (Katalonia)

Mariam matrem z El Llibre Vermell

Maciej Prochaska

Ballada „Angels” (2001)

Marcin Zalewski, сл. Анонім XV w.

Ballada „Skarga umierającego”

Paweł Mykietyn, сл. Lautreamont

„Les Chants de Maldoror” (2001)

Krzysztof Owczynik, сл. Zbigniew Herbert

Ballada o tym, że nie ginie my (2001)

Kurpiowskie pieśni i ballady ludowe,

opr. Jacek Urbaniak, Krzysztof Owczynik,

Marcin Zalewski

Leciały gąseńki

Nisko słonko

Siwy konik

Pod borem

Jasio konie poił

Siwy koń chodzi

W kadziłańskim boru

W kościele bylim

Zespół instrumentów dawnych „ARS NOVA”

Jacek Urbaniak – kierownik artystyczny

Anna Mikołajczyk – sopran

Apolonia Nowak – śpiew

Małgorzata Feldgebel – fidel

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

Анна Миколайчик – сопрано
Аполонія Новак – спів
Малгожата Фельдгембель – фідель
Йоанна Нога – фідель
Марцін Залевський – віола да гамба
Мирослав Фельдгембель – арфа
Кшиштоф Овчинік – флейти
Яцек Урбаняк – флейти, поморт

Ars Nova – один із кращих польських ансамблів, спеціальністю якого є інтерпретація давньої музики. Колектив існує вже більше 20 років, і від самого початку керує ним його засновник Яцек Урбаняк. Основу репертуару колективу складають музичні твори епохи Відродження і Бароко (це, зокрема, всі твори Миколая з Радомі, Петра з Грудзьондза та Кшиштофа Клабона), а також твори зі світового репертуару (такі композиції, як: Гілдегарди фон Бінген, Адама де ла Галл та сефардійські пісні і твори з відомого іспанського кодексу El Libre Vermell de Montserrat). Проте колектив радо виконує сучасні та народні композиції. До програми концерту Балада, який присвячений одній з найстаріших і водночас живій музичній формі, поряд із середньовічними творами, увійшли також композиції членів ансамблю, написані ними упродовж останніх років. Прозвучить теж твір Павла Микетина, одного із найталановитіших польських композиторів молодого покоління. Разом з колективом співатиме Аполонія Новак, автентична народна співачка, яка останніми роками постійно з ним співпрацює. У цьому виконанні почуємо народні пісні одного з регіонів Польщі – Курнії.

Київ – Національний будинок
органної та камерної музики України
5 XI 2002, 19.30 год.

Львівський будинок органної
та камерної музики
7 XI 2002, 18.00 год.

Joanna Nogal – fidel
Marcin Zalewski – viola da gamba
Miroslaw Feldgebel – harfa
Krzysztof Owczynnik – flety
Jacek Urbaniak – flety, pomort

Ars Nova – istniejący od ponad 20 lat i działający stale pod kierownictwem swojego założyciela – Jacka Urbaniaka – należy do czołówki polskich zespołów specjalizujących się w interpretacji muzyki dawnej. Zespół koncentruje się na wykonywaniu muzyki średniowiecza i renesansu, ma w swoim repertuarze między innymi wszystkie dzieła Mikołaja z Radomia, Piotra z Grudziądza i Krzysztofa Klabona, a także dzieła repertuaru światowego, jak kompozycje Hildegardy von Bingen, Adama de la Halle oraz pieśni sefardyjskie i utwory ze słynnego kodeksu hiszpańskiego El Libre Vermell de Montserrat. Sięga też chętnie po kompozycje współczesne i ludowe. W programie Ballada, poświęconemu jednej z najstarszych, a jednocześnie ciągle żywej formie muzycznej, znajdują się obok utworów średniowiecznych także kompozycje członków zespołu powstałe w ostatnich latach. Usłyszymy też utwór Pawła Mykietyna, jednego z najlepiej zapowiadających się polskich kompozytorów młodego pokolenia. Dodatkową atrakcją występu zespołu będzie też udział Apolonii Nowak – autentycznej śpiewaczki ludowej, która przez ostatnie parę lat stale współpracuje z zespołem „Ars Nova”. W tym wykonaniu usłyszymy pieśni ludowe regionu kurpiowskiego.

Кіюв – Народовы Дом Музыки
Органовой і Камеральной Украины
5 XI 2002, godz. 19.30

Лвовский Дом Музыки
Органовой і Камеральной
7 XI 2002, godz. 18.00

Симфонічний концерт

Станіслав Монюшко (1819–1872)

Увертюра до опери «Галька»

Вітольд Лютославський (1913–1994)

Концерт для оркестру

Intrada. Allegro maestoso

Capriccio notturno e arioso. Vivace

Passacaglia, toccata e coral. Andante con

moto – Allegro giusto

Фридерик Шопен (1810–1849)

Перший фортепіанний концерт e-moll,

op. 11

Allegro maestoso

Larghetto. Romanza

Vivace. Rondo

Симфонічний оркестр

Національної опери України

Володимир Кожухар – диригент

Ян Кшиштоф Броя – фортепіано

18 Скомпонований майже двадцятирічним творцем, Концерт e-moll Шопена поєднує модний на той час ідіом стилю brillant з індивідуальною мовою незвичайно рано сформованого творця. Це одна із останніх композицій, які написав Шопен у Варшаві. Солістом у цьому концерті виступатиме перспективний польський піаніст – Ян Кшиштоф Броя – переможець Конкурсу Чюрльоніса у Вільносі у 1999 році.

Концерт для оркестру (1954) Лютославського, який був створений на замовлення тогочасного керівника Варшавських філармоніків Вітольда Ровіцького, завершує класичний період у творчості одного із найвидатніших польських композиторів ХХ століття.

Концерт вестиме один із найвидатніших українських диригентів – Володимир Кожухар.

Київ – Національний академічний театр опери та балету

ім. Т. Шевченка

9 XI 2002, 19.00 год.

Koncert symfoniczny

Stanisław Moniuszko (1819–1872)

Uwertura do opery „Halka”

Witold Lutosławski (1913–1994)

Koncert na orkiestrę

Intrada. Allegro maestoso

Capriccio notturno e arioso. Vivace

Passacaglia, toccata e coral. Andante con moto

– Allegro giusto

Fryderyk Chopin (1810–1849)

I Koncert fortepianowy e-moll op. 11

Allegro maestoso

Larghetto. Romanza

Vivace. Rondo

Symfoniczna Orkiestra

Opery Narodowej Ukrainy

Wołodymyr Kożuchar – dyrygent

Jan Krzysztof Broja – fortepian

18 Skomponowany przez niespełna dwudziestoletniego twórcę Koncert e-moll Chopina łączy modny wówczas idiom stylu brillant z indywidualnym językiem niezwykle wcześnie dojrzałego twórcy. Jest to jedno z ostatnich dzieł skomponowanych przez Chopina w Warszawie. Solistą w tym koncercie będzie obiecujący polski pianista – Jan Krzysztof Broja – zwycięzca Konkursu im. Čiurlonisa w Wilnie w 1999 roku.

Napisany na zamówienie ówczesnego szefa Filharmoników Warszawskich – Witolda Rowickiego Koncert na orkiestrę (1954) Lutosławskiego jest zamknięciem klasycyzującej epoki w twórczości jednego z najwybitniejszych polskich kompozytorów ХХ wieku.

Całość koncertu poprowadzi jeden z najwybitniejszych ukraińskich dyrygentów – Wołodymyr Kożuchar.

Kijów – Narodowy Teatr Opery i Baletu im. T. Szewczenki

9 XI 2002, godz. 19.00

Камерний концерт

Мечислав Карлович (1876–1909)
Серенада для струнних інструментів
оп. 2

Марш
Романс
Вальс
Фінал

Генрик Міколай Гурецький нар. 1933
Три твори у давньому стилі
Фортепіанний концерт оп. 40

Вітольд Лютославський (1913–1994)
П'ять народних мелодій

Гражина Бацевич (1909–1969)
Концерт для струнного оркестру

Allegro
Andante
Vivo

Войцех Кіляр нар. 1933
Орава

Камерний оркестр Одеської філармонії
Лукаш Борович – диригент
Тетяна Кравченко – фортепіано

Молодий польський диригент – Лукаш Борович, за яким вже не один міжнародний успіх, та який від цього сезону виконує престижні обов'язки асистента директора Національної філармонії у Варшаві Антоні Віта, виступить з програмою, яка є оглядом польської музики минулого століття. Концерт відкрис шкільний, але разом із тим дуже милозвучний твір Карловича – найвидатнішого композитора польського модернізму. Інші твори, що складають програму концерту, немов ілюструють думку про зрозумілість сучасної музики. Польські композитори, посилаючись на фольклорні традиції чи давні музичні форми – створили справжні шедеври, що весь час користуються популярністю серед публіки. У Фортепіанному концерті Гурецького виступатиме одеська піаністка Тетяна Кравченко.

Одеська обласна філармонія
9 XI 2002, 18.00 год.

Koncert kameralny

Mieczysław Karłowicz (1876–1909)
Serenada na orkiestrę smyczkową op. 2

Marsz
Romans
Walc
Final

Henryk Mikołaj Górecki ur. 1933
Trzy utwory w dawnym stylu
Koncert fortepianowy op. 40

Witold Lutosławski (1913–1994)
Pięć melodii ludowych

Grażyna Bacewicz (1909–1969)
Koncert na orkiestrę smyczkową

Allegro
Andante
Vivo

Wojciech Kilar ur. 1932
Orawa

Orkiestra Kameralna Filharmonii Odeskiej
Łukasz Borowicz – dyrygent
Tatiana Krawczenko – fortepian

Młody polski dyrygent – Łukasz Borowicz, mający na swym koncie liczne międzynarodowe sukcesy, od obecnego sezonu pełniący zaszczytną funkcję asystenta dyrektora Antoniego Wita w Filharmonii Narodowej w Warszawie, przedstawi program będący przekrojem polskiej muzyki minionego stulecia. Koncert otworzy młodzieńcze dzieło Karłowicza – najwybitniejszego kompozytora polskiego modernizmu. Pozostałe utwory wypełniające koncert mogłyby posłużyć jako ilustracja poglądu o przystępności muzyki współczesnej. Polscy kompozytorzy nawiązujący tu do tradycji, folkloru bądź do dawnych form, stworzyli prawdziwe hity cieszące się niesłabnącą popularnością wśród publiczności. W Konercie fortepianowym Góreckiego zaprezentuje się mieszkająca w Odessie pianistka Tatiana Krawczenko.

Odessa – Filharmonia
9 XI 2002, godz. 18.00

**Гала-концерт
польських аматорських
колективів,
що діють в Україні**

Львів'яни (Львів)
Капела Львів'яни (Львів)
Капела Весели Львув (Львів)
Мікруси (Львів)
Подолани (Хмельницький)
Коломийка (Коломия)
Кременецькі Барвінки (Кременець)
Короліски (Житомир)
Хор *Laudate Dominum* (Рівне)
Хор *Жичене* (Луцьк)
Два + два (Самбір)
Аksamitki (Бар)
Анна Вакарова (Ужгород)
Тенча (Городок Хмельницький)
Оркестр мандоліністів (Дрогобич)
Барвінок (Луганськ)
Сучасний балет (Донецьк)
Квіти Буковини (Чернівці)

Львів – Національний академічний
український драматичний театр
ім. М. Заньковецької
9 XI 2002, 15.00 год.

**Концерт польських хорів,
що діють в Україні**

Ехо (Львів)
Лютня (Львів)
Кафедральний (Львів)
Полеські Соколи (Житомир)
Cantus Animae (Дрогобич)
Серафін (Рівне)
Волинь (Луцьк)
Cantate Domino (Самбір)
Ехо Пруту (Чернівці)
Летиція (Стрий)
Soli Deo (Довбиш)

Львів – Костьол св. Марії Магдалини
10 XI 2002, 12.00 год.

**Koncert galowy polskich
amatorskich zespołów
działających na Ukrainie**

Lwowiacy (Lwów)
Kapela Lwowiacy (Lwów)
Kapela Wesoly Lwów (Lwów)
Mikrusy (Lwów)
Podolanie (Chmielnicki)
Kolomyjka (Kołomyja)
Krzemieńskie Barwinki (Krzemieniec)
Koroliski (Żytomierz)
Chór Laudate Dominum (Równe)
Chór Życzenie (Łuck)
Dwa + dwa (Sambor)
Aksamitki (Bar)
Anna Wakarowa (Użhorod)
Tęcza (Gródek Chmielnicki)
Orkiestra mandolinistów (Drohobycz)
Barwinek (Łuhańsk)
Balet współczesny (Donieck)
Kwiaty Bukowiny (Czerniowce)

Lwów – Narodowy Ukraiński Teatr
Dramatyczny im. M. Zańkowieckiej
9 XI 2002, godz.15.00

**Koncert polskich chórów
działających na Ukrainie**

Echo (Lwów)
Lutnia (Lwów)
Katedralny (Lwów)
Poleskie Sokoly (Żytomierz)
Cantus Animae (Drohobycz)
Serafin (Równe)
Wołyń (Łuck)
Cantate Domino (Sambor)
Echo Prutu (Czerniowcy)
Leatitia (Stryj)
Soli Deo (Dowbysz)

Lwów – Kościół św. Marii Magdaleny
10 XI 2002, godz.12.00

Слово

Słowo

Станіслав Ігнацій Віткевич *Мама, або несмачний витвір на 2 дії з епілогом*

переклад – Роксани Харчук
режисер-постановник та музичне оформлення
– Збігнєв Наймола (Краків)
сценографія – Андрій Александрович-Дочевський
художник з костюмів – Тетяна Соловійова
балетмейстер – Ірина Задаєнна
художник по світлу – Віктор Святненко

Дійові особи:
Яніна Венгожевська – Наталія Лотоцька
Леон Венгожевський – Остап Ступка
Зоф'я Плейтус – Тетяна Шляхова
Юзефа Оброк – Лариса Кадилова
Йоахим Телятович – Василь Баша,
Олексій Петухов
Аполінарій Плейтус – Станіслав Станкевич,
Богдан Ступка
Антоні Мурдель-Бенський – Арсен Тимошенко
Люцина Бір – Поліна Лазова
Незнайомий – Володимир Абазопуло
Альфред гр. де ля Трефуй – Назар Задніпровський
Войцех де Покоря-Пенхежевич
– Олексій Паламаренко
Дорота – Ірина Дорошенко
Робітники – Анатолій Бондаренко,
Михайло Луц, Віталій Махов, Андрій
Мовлянов, Олексій Санжак, Микола Светлов

Віткаци (Станіслав Ігнацій Віткевич) – одна із найбільш цікавих та всебічно обдарованих постатей першої половини ХХ сторіччя у Польщі. Як художник, письменник, драматург, філософ та теоретик мистецтва, він із незвичайною заангажованістю та інтенсивністю віддавався численним пристрастям, щоб згодом покинути їх задля чергових захоплень. Театральні драми, яких Віткаци написав більше 30, постали за дуже короткий період 1918–1926 років. Спочатку їх навіть доволі часто ставили, але згодом по суті й забули – і тільки з 60-х років зацікавленість ними поновилися. Драматичний світ Віткевича самотній, хоча у ньому відчутні

Stanisław Ignacy Witkiewicz *Matka, albo niesmaczna sztuka w 2 aktach z epilogiem*

przekład – Roksana Charczuk
reżyseria i opracowanie muzyczne – Zbigniew Najmoła
scenografia – Andrij Aleksandrowicz-Doczewskij
kostiumy – Tatiana Solowjowa
choreografia – Iryna Zadajanna
oświetlenie – Wiktor Swiatnenko

Osoby:

Janina Węgorzewska – Natalia Łotocka
Leon Węgorzewski – Ostap Stupka
Zofia Plejtus – Tatiana Szlachowa
Józefa baronówna Obrock – Łarysa Kadyrowa
Joachim Cielęciewicz – Wasyl Basza, Ołeksij Petuchow
Apolinary Plejtus – Stanisław Stankewycz,
Bohdan Stupka
Antoni Murdel-Bęski – Arsen Tymoszenko
Lucyna Beer – Polina Łazowa
Nieznajomy – Wołodymyr Abazopuło
Alfred hr. de La Tréfouille – Nazar Zadniprowski
Wojciech de Pokorya-Pęcherzewicz
– Ołeksij Palamarenko
Dorota – Iryna Doroszenko
Robotnicy – Anatolij Bondarenko, Mychajło Łuszcz,
Witalij Machow, Andrij Mowlanow, Ołeksij Sanżak,
Mykoła Swietłow

Witkacy to jedna z najciekawszych i najwszechstronniejszych osobowości pierwszej połowy XX wieku w Polsce. Malarz, pisarz, dramaturg, filozof i teoretyk sztuki z niezwykłym zaangażowaniem i intesywnością poświęcał się swoim licznym pasjom, by później porzucić je na rzecz kolejnych fascynacji. Sztuki teatralne, których Witkacy napisał ponad 30, powstały w krótkim okresie 1918–1926. Początkowo nawet były one dość często wystawiane, później właściwie zapomniane – od lat 60-tych cieszą się niesłabnącym zainteresowaniem. Świat dramatyczny Witkacego jest jedyny w swoim rodzaju, choć można w nim dostrzec odniesienia do polskich tradycji (Wyspiański, Miciński) czy niezwykle prekursorstwo wyprzedzające eksperymenty surre-

як посилання на польську традицію (Виспянський, Міцінський), так і наявне незвичайне новаторство, що раніше за експерименти сюрреалістів чи таких творців як Бекет та Йонеско. Сам автор в нарисі Театр писав:

«Виходячи з театру людина повинна мати враження, що прокинулася з якогось дивного сну, в якому найординарніші речі мали дивний, незбагнений чар, характерний сонним мріям, що їх із нічим не порівняєш».

П'єсу Віткаци зіграє ведучий театральний колектив України. Спектакль поставив польський режисер Збігнев Наймола (прем'єра – травень 2002 року).

**Львів – Національний академічний український драматичний театр ім. М. Заньковецької
26 X 2002, 18.00 год.**

**Київ – Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка
8 XI 2002, 19.00 год.**

alistów lub takich twórców jak Beckett czy Ionesco. Sam autor w szkicu Teatr pisał:

„Wychodząc z teatru, człowiek powinien mieć wrażenie, że obudził się z jakiegoś dziwnego snu, w którym najpospolitsze nawet rzeczy miały dziwny, niezgłębiony urok, charakterystyczny dla marzeń sennych, nie dających się z niczym porównać”.

Sztukę Witkacego przedstawi czołowy zespół teatralny Ukrainy w reżyserii polskiego twórcy – Zbigniewa Najmoły (premiera miała miejsce w maju 2002).

**Lwów – Narodowy Ukraiński Teatr Dramatyczny im. M. Zańkowieckiej
26 X 2002, godz. 18.00**

**Kijów – Narodowy Teatr Dramatyczny im. I. Franki
8 XI 2002, godz. 19.00**

Антуан Сент-Екзюпері Подорож маленького принца

Театр Бай – це молодіжний театр Загальноосвітньої середньої школи № 10 у Львові, раніше – чоловічої школи ім. св. Марії Магдалини. Театральні традиції цього колективу сягають XIX сторіччя. Перші тридцять років минулого століття театром керував Мечислав Опалек: поет, бібліограф, громадський діяч. У післявоєнні роки режисером театру була вчителька польської мови Марія Яворська, а після її смерті – голова батьківського комітету Тадеуш Гарлінський. З 1958 року театр незмінно веде вчителька польської мови Марія Іванова.

Репертуар театру – це понад 40 прем'єр. Серед багатьох робіт як музично-поетичні вечори: Країна років дитячих; Дякую Тобі, Мамо; Садімо, друже, троянди; Polonia Restituta; З орлом у серці, так і спектаклі: Про Жачка-Школярика Марії Ковнацької, Про двох таких, що вкрали місяць Корнела Макушинського, Незвичайне чудо Євгена Шварца, Принц та жебрак Марка Твена, Черевички щастя Марії Кругер.

Колектив театру є лауреатом Конкурсу Чара усмішки в м. Кросно, Міжнародного конкурсу іномовних театрів в Ряшеві (1994) та Конкурсу дитячих театрів у місті Рупін (1996).

Крім Львова, театр виступав в Кременці, Варшаві, Кракові, Вроцлаві, Лігніці, Любліні, Ряшеві, Тарнові, Замості, Перемислі, Білостоці, у 1999 – в Лондоні.

Подорож маленького Принца за Антуаном Сент-Екзюпері – це найновіша вистава Театру Бай, спеціально поставлена до IV Фестивалю польської культури в Україні.

Львів – Загальноосвітня середня
школа № 10
27 X 2002, 15.00 год.

Antoine Saint-Exupéry Podróż małego księcia

Teatr Baj – to Teatr Młodzieżowy Ogólnokształcącej Szkoły Średniej Nr 10 we Lwowie, dawnej szkoły męskiej im. św. Marii Magdaleny. Tradycje teatralne zespołu sięgają XIX wieku. W pierwszym trzydziestoleciu ubiegłego stulecia przez pewien okres teatr prowadzony był przez ówczesnego dyrektora Mieczysława Opalka: poetę, bibliografa, działacza społecznego. Po wojnie reżyserem teatru była polonistka, prof. Maria Jaworska, a po jej śmierci, prezes komitetu rodzicielskiego Tadeusz Garliński. Od 1958 roku teatr niezmiennie prowadzi polonistka prof. Maria Iwanowa.

Teatr posiada na swym koncie ponad 40 premier. Są wśród nich wieczory słowno-muzyczne (Kraj lat dziecińczych; Dziękuję Ci, Mamo; Sądźmy przyjacielu róże; Polonia Restituta; Z orłem w sercu) i spektakle (O Żaczku Szkolaczku Marii Kownackiej, O dwóch takich, co ukradli księżyc Kornela Makuszyńskiego, Najzwyklejszy cud Eugeniusza Szwarca, Księżę i żebрак Marka Twaina, Trzewiczki szczęścia Marii Krüger).

Jest laureatem Konkursu Puchar Uśmiechu w Krośnie, Międzynarodowego Konkursu Teatrów Obcojęzycznych w Rzeszowie (1994) oraz Konkursu Teatrów Dziecięcych w Rypinie (1996).

Poza Lwowem teatr występował w Krzemieńcu, Warszawie, Krakowie, Wrocławiu, Legnicy, Lublinie, Rzeszowie, Tarnowie, Zamościu, Przemysłu, Białymstoku, w 1999 r. wystąpił w Londynie.

Podróż małego Księcia według Antoina Saint-Exupéry to najnowsze przedstawienie Teatru Baj specjalnie przygotowane na IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie.

Lwów – Średnia Szkoła
Ogólnokształcąca nr 10
27 X 2002, godz. 15.00

Вітольд Гомбрович Івона, принцеса Бургундська

переклад – Наталія Ступко
режисер-постановник – Веслав Рудзький
художник-постановник – Олександр Оверчук
художник з костюмів – Ольга Баклан
музичне оформлення – Богдан Мочурада
балетмейстер – Наталя Каспшишак
асистент режисера – Богдан Козак
помічники режисера – Зо́я Коноваленко,
Михайло Рудко

Дійові особи:

Івона – Ольга Бакус
Король Ігнацій – Богдан Козак, Ярослав Мука
Королева Маргарита – Любов Боровська
Принц Філіп – Олександр Норчук, Орест Гарда
Камергер – Григорій Шумейко
Іза – Альбіна Сотникова, Валентина Бондар
Кирил – Орест Огородник, Василь Коржук
Тітки Івони – Алла Корнієнко, Катерина Хом'як,
Любов Каганова
Інокентій – Віталій Гончаренко
Валентин – Роман Біль
Королівський двір: Тетяна Павелко, Лідія
Остинська, Марія Телишевська, Христя Гузиль,
Віталій Гончаренко, Юрій Брилинський, Орест
Гарда, Василь Коржук, Олег Сикиринський,
Вадим Яковенко, Ярослав Киргач
Оксана Самойлюк, Валентина Щербань, Лідія
Фоменко, Галина Давидова, Павло Толстой,
Орест Огородник, Петро Бенюк (молодший),
Максим Максименко

Перша н'єса Вітольда Гомбровича – Івона, принцеса Бургундська – написана у 30-і роки, зовсім не привернула уваги критики. Молодий письменник, маючи на той час у своєму доробку лише збірку оповідань – Записки періоду визрівання, залишався на полях тогочасного літературного життя. Та тільки після успіху повістей Гомбровича (Фердидурке і Транс-атлантик) Івону було поставлено у Парижі, Стокгольмі та Варшаві.

Львів – Театр ім. М. Заньковецької
27 X 2002, 18.00 год.

Київ – Театр ім. І. Франка
6 XI 2002, 19.00 год.

Witold Gombrowicz Iwona, księżniczka Burgunda

tłumaczenie – Natalia Stupko
reżyseria – Wiesław Rudzki
scenografia – Aleksander Owerczuk
kostiumy – Olga Bałkan
opracowanie muzyczne – Bohdan Moczurada
choreografia – Natalia Kaspszyszak
asystent reżysera – Bohdan Kozak
inspicjent – Zoja Konowalenko, Mychajło Rudko

Osoby:

Iwona – Olha Bakus
Król Ignacy – Bohdan Kozak, Jarosław Muka
Królowa Margarita – Lubow Borowska
Księżę Filip – Oлександр Norczuk, Orest Harda
Szambelan – Hryhorij Szumejko
Iza – Albina Sotnykowa, Walentyna Bondar
Cyryl – Orest Ohorodnyk, Wasyl Korżuk
Ciotki Iwony – Alla Kornijenko, Kateryna Chomiak,
Lubow Kahanowa
Innocenty – Witalij Honczarenko
Walenty – Roman Bil
Dwór: Tatiana Pawelko, Lidia Ostyńska, Maria
Telyszewska, Krystyna Huzyl, Witalij Honczarenko,
Jurij Bryliński, Orest Harda, Wasyl Korżuk, Oleh
Sykryński, Wadym Jakowenko, Jarosław Kirhacz
Oksana Samojułuk, Walentyna Szczerbań, Lidia
Fomenko, Hałyna Dawydowa, Pawło Tolstoj,
Orest Ohorodnyk, Petro Beniuk (młodszy),
Maksym Maksymenko

Pierwsza sztuka Witolda Gombrowicza – Iwona, księżniczka Burgunda – napisana w latach 30-tych nie zwróciła w ogóle wówczas uwagi krytyki. Młody pisarz miał na swoim koncie jedynie zbiór opowiadań Pamiętnik okresu dojrzewania i znajdował się na marginesie ówczesnego życia literackiego. Dopiero po sukcesie powieści Gombrowicza (Ferdydurke i Trans-atlantyk) Iwona została wystawiona w Paryżu, Sztokholmie i w Warszawie.

Lwów – Teatr im. M. Zańkowejickiej
27 X 2002, godz. 18.00

Kijów – Teatr im. I. Franki
6 XI 2002, godz. 19.00

Фарс, фарс, фарс... за Фредром, Чеховим та Гербертом Сцена-студія «Галиціана» (Львів)

виконавці – Софія Іванова, Олександр Оверчук
музика – Олександр Козаренко

У травні 1997 року на сцені Польського народного театру у Львові відбулася прем'єра вистави Фарса кохання за одноактною п'єсою Александра Фредро Свічка згасла та оповіданням Антона Чехова Про шкідливість тютюну. Приготували і зіграли виставу актори того ж театру – Софія Іванова та Олександр Оверчук.

Так започаткувала свою діяльність нова артистична формація, яка діє під назвою **Сцена-студія «Галиціана»**. Творчий доробок колективу – такі спектаклі, як: Поет і натхнення (1999) за творами Юліуша Словацького; Площа Святої Трійці (2000) за творами Бруно Шульца, Шопен. Умова... (2001) за одноактною п'єсою Маріана Гемара.

Актори **Сцени-студії «Галиціана»** здебільшого виступають у Львові. І все ж, вони мали нагоду виступити і перед публікою Києва, Кременя, Хмельницького, Дрогобича, а також в Польщі – у Варшаві, Кракові, Любліні, Щеціні, у містах Пиздри, Слупца, Сувалки.

На свій перший ювілей – 5-ліття діяльності – колектив підготував прем'єру, яку вперше представить під час IV Фестивалю польської культури в Україні. Вистава, посилюючися на Фарс любові, поєднує її з одноактною п'єсою Герберта – Інша кімната.

Львівський духовний театр «Воскресіння»
29 X 2002, 18.00 год.

Харків – Театр ім. Т. Шевченка
Мала сцена «Березіль»
3 XI 2002, 18.00 год.

Farsa, farsa, farsa... według Fredry, Czechowa i Herberta Scena Studium „Galiciana” (Lwów)

wykonawcy – Zofia Iwanowa, Ołeksandr Owerczuk
muzyka – Ołeksandr Kozarenko

W maju 1997 roku na scenie Polskiego Teatru Ludowego we Lwowie odbyła się premiera sztuki Farsa miłości według jednoaktówki Aleksandra Fredry Świeczka zgasła i opowiadania Antona Czechowa O szkodliwości tytoniu, opracowana i zagrana przez aktorów tegoż teatru Zofię Iwanową i Ołeksandra Owerczuka.

Tak rozpoczęła się działalność nowej formacji artystycznej, która działa pod nazwą **Scena Studium „Galiciana”**. Ma ona już w swym dorobku następujące spektakle: Poeta i natchnienie (1999) wg utworów Juliusza Słowackiego; Plac Świętej Trójcy (2000) wg utworów Bruno Schulza, Chopin. Umowa... (2001) wg jednoaktówki Mariana Hemara.

Aktorzy **Sceny Studium „Galiciany”** występują przede wszystkim we Lwowie. Mieli już jednak okazję prezentować się przed publicznością w Kijowie, Krzemieńcu, Chmielnickim, Drohobyczu, a także w Polsce – Warszawie, Krakowie, Lublinie, Szczecinie, Pызdrach, Słupcy, Suwałkach.

Na swój pierwszy jubileusz – pięciolecie działalności – zespół przygotowuje nową premierę, która zostanie zaprezentowana po raz pierwszy podczas IV Festiwalu Kultury Polskiej na Ukrainie. Będzie to przedstawienie nawiązujące do Farsy miłości, rozszerzone o jednoaktówkę Herberta – Inny pokój.

Lwowski Teatr „Woskresinnia”
29 X 2002, godz. 18.00

Charków – Teatr im. T. Szewczenki
Mała Scena „Berezil”
3 XI 2002, godz. 18.00

Тадеуш Ружевич

Картотека

Польський народний театр

адаптація та постановка
– Збігнєв Хшановський
звукооператор – Роксолана Садовська
художник по світлу – Анатоль Левак

Дійові особи:

Герой – Збігнєв Хшановський
Мати – Лідія Хшановська-Ілку
Батько – Віктор Лафарович
Приятель з дитинства – Казимир Косидор,
Павло Конський
Секретарка – Ірина Асмолова
Ольга – Йоланта Мартинович
Дядько – Альфред Климчак
Пан з проділом – Андрій Бовшик
Селянин – Ярослав Сосновський
Товста жінка I – Ядвіга Пехаті
Товста жінка II – Люба Бартош-Левак
Приятелька – Ірина Слободяна
Зося – Ельжбета Геліх
Вчитель – Януш Тиссон
Дівчина – Юлія Чубак
Хор Стариків – Валерій Бортяков,
Альфред Клімчак, Януш Тиссон
Журналісти – Наталія Ступко,
Єжи Глибін (як гість)

Написана у 1960 році п'єса Ружевича є підрахунком як із лихоліттям війни, так і сірою буденщиною часів реального соціалізму. Ця п'єса, перша у творчості видатного поета, по сьогоднішній день залишається найбільш популярною. У томі Форми сам автор так пише про твір, над яким в той час працював: «Моя розповідь є спробою спіймати і зв'язати героя без обличчя, без віку, без професії. Кожний із вас може дописати початок чи кінець до цього оповідання. Кожний із вас може увійти всередину. Кожний із вас може перервати мене на півслові, та й може мене висміяти».

Згідно з цією заявою після багатьох років автор повернувся до своєї драми, дописуючи

Tadeusz Różewicz

Kartoteka

Polski Teatr Ludowy

adaptacja i reżyseria – Zbigniew Chrzanowski
operator dźwięku – Roksolana Sadowska
operator światła – Anatol Lewak

Osoby:

Bohater – Zbigniew Chrzanowski
Matka – Lidia Chrzanowska-Ilku
Ojciec – Wiktor Łafarowicz
Przyjaciel z dzieciństwa – Kazimierz Kosydor,
Paweł Koński
Sekretarka – Irena Asmłowa
Olga – Jolanta Martynowicz
Wujek – Alfred Klimczak
Pan z przedziałkiem – Andrzej Bowszyk
Chłop – Jarosław Sosnowski
Thusta kobieta I – Jadwiga Pechaty
Thusta kobieta II – Luba Bartosz-Lewak
Przyjaciółka – Irena Słobodiana
Zosia – Elżbieta Gelich
Nauczyciel – Janusz Tysson
Dziewczyna – Julia Czubak
Chór Starców – Walerij Bortiakow, Alfred Klimczak,
Janusz Tysson
Dziennikarze – Natalia Stupko,
Jerzy Głybin (gościnnie)

Powstała w 1960 roku sztuka Różewicza jest obrachunkiem zarówno z czasami wojny, jak i rzeczywistością szarej codzienności, która panowała za realnego socjalizmu. Ta pierwsza sztuka w twórczości wybitnego poety jest do dziś niezwykle popularna. W tomie Formy tak pisze sam autor o powstającym wówczas dramacie: „Moje opowiadanie jest próbą złowienia i związania bohatera bez twarzy, bez wieku i bez zawodu. Każdy z was może dopisać początek lub koniec do tego opowiadania. Każdy z was może wejść w środek. Każdy z was może przerwać w pół słowa, może mnie wysmiać”.

Zgodnie z tym wyznaniem po wielu latach autor wrócił do swojej sztuki dopisując fragmenty i tworząc Kartotekę rozrzuconą, która sta-

до неї окремі фрагменти і створюючи Картотеку розкинену, яка є продовженням та актуалізацією сюжетів Картотеки.

Польський театр у Львові – єдина польська артистична установа з більш як 40-літньою традицією, що продовжує велику театральну спадщину, якою гордився Львів протягом своєї історії. Колектив, який діє при Обласному будинку вчителя, заснований на зламі 1957/1958 років за ініціативою вчителя-пенсіонера – вчителя польської мови, великого любителя та знавця літератури і театру Петра Гаусфатера.

Протягом довгих літ свого існування у Театрі зібралися односторонці – не лише поляки, але також українці і росіяни, які проживають у Львові, забезпечуючи собі тривале співробітництво професійних митців – композиторів, художників, хореографів.

У 1966 році, після смерті Петра Гаусфатера, художнє керівництво здійснює Збігнев Хишановський, пов'язаний з Театром від першого виступу, який у цьому ж році отримує диплом відділу режисури Вищої театральної школи при Московському театрі ім. Вахтангова.

Від 1988 року Театр стає частим гостем сцен Польщі. У 1993 році вирушає у своє перше турне до Англії, а у 1998 році – до Швеції.

Збігнев Хишановський задумував поставити Картотеку 1981 року, однак за тогочасних політичних обставин це виявилось неможливим. Він повернувся до цього проекту після 20 років...

**Львівський обласний будинок
вчителя
31 X 2002, 18.00 год.**

nowi kontynuację i aktualizację wątków Karto-
toteki.

Polski Teatr we Lwowie jest jedyną polską placówką artystyczną o ponad 40-letnim stażu kontynuującą wielkie tradycje teatralne, jakimi Lwów szczyli się w ciągu swojej historii. Zespół ten działający przy Obwodowym Domu Nauczyciela powstał na przełomie lat 1957/1958 z inicjatywy emerytowanego nauczyciela-polo-nisty, wielkiego miłośnika i znawcy literatury i teatru Piotra Hausvatera.

Na przestrzeni długich lat pracy Teatr skupił wokół siebie nie tylko Polaków, ale również Ukraińców i Rosjan zamieszkałych we Lwowie, zapewniając sobie trwałą współpracę zawodowych twórców – kompozytorów, plastyków, choreografów.

W 1966 roku, po śmierci Piotra Hausvatera, kierownictwo artystyczne Teatru obejmuje Zbigniew Chrzanowski związany z zespołem od pierwszego występu, a legitymujący się właśnie od tego roku dyplomem wydziału reżyserii Szkoły Teatralnej przy moskiewskim Teatrze im. Wachtangowa.

Od 1988 roku Teatr jest częstym gościem teatralnych scen Polski. W 1993 roku odbywa swoje pierwsze tournée do Anglii, a w 1998 do Szwecji.

Zbigniew Chrzanowski planował wystawienie Karto-
toteki w 1981 roku, jednak w ówczesnych warunkach politycznych okazało się to niemożliwe. Do swojego projektu wrócił po 20 latach...

**Lwów – Obwodowy Dom Nauczyciela
31 X 2002, godz. 18.00**

Яцек Клейф Концерт бардівської пісні

Яцек Клейф – спів, гітара
Яцек Осіор – гітара, спів

Яцек Клейф разом із Янушом Вайсом та Міхалом Тарковським на початку 70-х років заснували легендарне кабаре Салон Незалежних. Багато із пісень цього кабаре стало наче знаменним аналізом абсурду часів Герека. В середині 70-х років, після того, як Клейф підписав Листа 59 у справі внесення поправок до Конституції, діяльність колективу було заборонено. Наприкінці 80-х років Клейф та його друзі заснували Оркестр На здоров'я.

В інтерв'ю Газеті виборчій він згадує, після багатьох років, давні часи:

«Ми виступали з новозаснованим театром, який називався Салон Незалежних. Я співав пісню на слова Марціна Вольського під назвою Добре виховання, яка здобула перше місце в конкурсі. Ця пісня, беручи до уваги ті часи, була доволі „некоректною”. Організатори фестивалю тиснули на конферансьє, щоб він не дозволив її виконати. Він опинився між молотом і ковадлом. Але пісня прозвучала – і вона перемогла. Проте її не було допущено до концерту лауреатів.

У рамках фестивалю проходив і марафон кабаре. Я саме повертався із катання на лижах, з курсу для інструкторів, маючи на собі все спорядження. Отже, перебрався за інструктора і вийшов у лижах на сцену.

А згодом прийшов до нас хтось від Пьотра Скишинецького, і таким чином ми потратили до кабаре Підвал під баранами. Це також викликало неймовірну радість та ейфорію».

У 2000 році Книговидавництво Твій стиль у рамках серії Бібліотека бардів надрукувало збірку Яцека Клейфа.

**Харків – Будинок культури міліції
5 XI 2002, 18.00 год.**

Jacek Kleyff

Koncert poezji śpiewanej

Jacek Kleyff – śpiew, gitara
Jacek Osior – gitara, śpiew

Jacek Kleyff założył na początku lat 70. razem z Januszem Weisse i Michałem Tarkowskim legendarny Salon Niezależnych. Wiele spośród jego piosenek z tego kabaretu stało się sztandarowymi analizami absurdu epoki gierkowskiej. W połowie lat 70., po podpisaniu przez Kleyffa Listu 59 w sprawie poprawek do konstytucji, cały Salon został ukarany zakazem działalności. Pod koniec lat 80. Kleyff wraz z przyjaciółmi założył Orkiestrę Na Zdrowie.

W wywiadzie dla Gazety Wyborczej tak po latach wspomina dawne czasy;

„Występowaliśmy z nowo powstałym teatrykiem, który nazywał się Salon Niezależnych. Śpiewałem piosenkę do tekstu Marcina Wolskiego pt. Dobre wychowanie, która zajęła pierwsze miejsce w konkursie. To była piosenka dosyć „niewygodna”, jak na tamte czasy. Organizatorzy festiwalu naciskali na konferansjera, by nie dopuścił do jej wykonania. Znalazł się więc on między młotem a kowadłem. Piosenka została zaśpiewana i wygrała. Nie została jednak dopuszczona do koncertu laureatów.

Przy okazji festiwalu odbywał się też kabaret. Wracałem akurat z nart, z kursu instruktorskiego, i miałem ze sobą cały sprzęt. Przebrałem się więc za narciarza i wchodziłem na nartach na scenę.

A później przyszedł do nas ktoś od Piotra Skrzyneckiego i tak trafiliśmy do Piwnicy pod Baranami. Temu też towarzyszyła ogromna radość i euforia”.

W 2000 roku Wydawnictwo Książkowe Twój Styl wydało w ramach serii Biblioteka Bardów tomik Jacka Kleyffa.

**Charków – Dom Kultury Milicji
5 XI 2002, godz. 18.00**

Поетичний вечір Збігнєв Герберт

виконавці – Богдан Козак, Збігнєв Хшановський

Герберт – один із найвидатніших польських поетів ХХ сторіччя, родом зі Львова. У своїй творчості він нерідко брав теми з античної міфології та християнської традиції, захоплювався образотворчим мистецтвом (блискучі есе про мистецтво в томах Варвар у парку чи Натюрморт з вудилом), багато подорожував, проте завжди зосереджувався на тематиці, пов'язаній з головними цінностями, такими як – вірність, честь, справедливість. І все ж, поезія Герберта далеко до високомовної серйозності – сповнені іронією та дистанцією вірші з циклу Пан Когіто є так само важливою картиною творчості Герберта, як і Рапорт з обложеного міста, що постав під час драматичних років воєнного становища у Польщі. Час дитинства, яке поет провів у Львові та на приміській дачі в Брюховичах, досконало відтворює його вірш Дім із циклу Струна світла:

Дім понад порами року
дім дітей і звірят і яблук
квадрат порожнього простору
під зорею якої немає

дім був біноклем дитинства
був оболонкою чулості
сестри щокою
гілкою дерева

щоку здмухнув полмінь
гілку снаряд перекреслив
над гнізда сипким попелом
співає бездомна ніхота

дім – це шість стін дитинства
дім – це чулості кубик

крило сестри що згоріла

листок дерева що померло

Переклад з польської мови Віктор Дмитрук

Львівський обласний будинок вчителя
6 XI 2002, 18.00 год.

Wieczór poezji Zbigniew Herbert

wykonawcy – Bohdan Kozak, Zbigniew Chrzanowski

Herbert – jeden z najwybitniejszych polskich poetów XX wieku. Pochodzący ze Lwowa, w swej twórczości sięgał często po tematy zaczerpnięte z mitologii antycznej i tradycji chrześcijańskiej; fascynował się sztukami pięknymi (wspaniałe eseje o sztuce z tomów Barbarzyńca w ogrodzie lub Martwa natura z wędzidłem), wiele podróżował, jednak zawsze koncentrował się na tematyce związanej z elementarnymi wartościami etycznymi takimi jak wierność, honor, sprawiedliwość. Poezja Herberta daleka jest od koturnowej powagi – pełne ironii i dystansu wiersze z cyklu Pan Cogito stanowią równie ważne oblicze jego twórczości jak powstały podczas dramatycznych lat stanu wojennego Raпорт z obłożonego miasta. Czas dzieciństwa spędzonego we Lwowie i podmiejskiej daczki w Bruchowicach doskonale ewokuje wczesny wiersz poety Dom z cyklu Struna światła:

Dom nad porami roku
dom dzieci zwierząt i jabłek
kwadrat pustej przestrzeni
pod nieobecną gwiazdą

dom był lunetą dzieciństwa
dom był skórą wzruszenia
policzkiem siostry
gałęzią drzewa

policzek zdmuchnął płomień
gałąź przekreślił pocisk
nad sypkim popiołem gniazda
piosenka bezdomnej piechoty

dom jest sześcianem dzieciństwa
dom jest kostką wzruszenia

skrzydło spalonej siostry

liść umarłego drzewa

Lwów – Obwodowy Dom Nauczyciela
6 XI 2002, godz. 18.00

30

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

Александр Фредро Помста

Польський народний театр

постановка та художнє оформлення
– Валерій Бортяков

Дійові особи:

Чеснік Раптусевич – Валерій Бортяков

Кляра, його небога – Ельжбета Геліх

Реєнт Мільчек – Збігнєв Хшановський

Вацлав, син Реєнта – Казимир Косидор

Подстоліна – Люба Левак

Папкін – Віктор Лафарович

Диндальський – Ян Тиссон

Шмітальський – Анджей Бовшик

Перелка – Генрик Вольський

Мулярі – Ярослав Сосновський, Анатолій Левак

Александр Фредро – класик комедії XIX сторіччя. Помста входить до канону польської літератури, а постала вона того ж року, що і Пан Тадеуш Міцкевича (прем'єра пройшла у Львові 1834 року). П'єса використовує частий в європейській літературі мотив конфлікту посварених родин, що відомий хоча би з Ромео і Джульєтти Шекспіра. Втім, її автор скористався також автентичними фактами, пов'язаними зі спомом родів Фірлейв та Скотніцьких на замку в Одржиконю. Саме тому п'єса, попри те, що місце її дії не є чітко визначеним, має виразний галицький клімат.

Польський театр у Львові має Помсту у своєму репертуарі від 1985 року, та й представляв її не один раз, у тому числі й під відкритим небом, на майдані замку в Одржиконю.

Одеський театр юного глядача
ім. М. Островського
8 XI 2002, 19.00 год.

Aleksander Fredro Zemsta

Polski Teatr Ludowy

reżyseria i scenografia – Walerij Bortiakow

Osoby:

Cześnik Raptusiewicz – Walerij Bortiakow

Klara, jego synowica – Elżbieta Gelich

Rejent Milczek – Zbigniew Chrzanowski

Wacław, syn Rejenta – Kazimierz Kosydor

Podstolina – Luba Lewak

Papkin – Wiktor Łafarowycz

Dyndalski – Janusz Tysson

Śmigalski – Andrzej Bowszyk

Perelka – Henryk Wolski

Murarze – Jarosław Sosnowski, Anatol Lewak

Aleksander Fredro – klasyk dziewiętnastowiecznej komedii. Zemsta należy do ścisłego kanonu polskiej literatury, a powstała w tym samym czasie co Pan Tadeusz Mickiewicza (premię odbyła się we Lwowie w 1834 roku). Sztuka wykorzystuje często występujący w literaturze europejskiej motyw konfliktu zważnionych od zawsze rodów, który wykorzystał chociażby Szekspir w Romeo i Julii, jednak polski autor wykorzystał tu także autentyczne fakty związane ze sporem rodów Firlejów i Skotnickich na zamku w Odrzykoniu. Dzięki temu, choć miejsce akcji Zemsty nie jest dokładnie określone, sztuka nosi wyraźny klimat galicyjski.

Polski Teatr Ludowy we Lwowie od 1985 roku ma w swoim repertuarze Zemstę i prezentował ją wielokrotnie, także w plenerze – na dziedzińcu zamku w Odrzykoniu.

Odessa – Teatr Młodego Widza
ім. М. Островського
8 XI 2002, godz. 19.00

Презентація видавництв Платан, Кайрос, Каменяр, Свічадо, Класика, Світ

Діяльність представлених на виставці в галереї «Дзиґа» польських та українських видавництв неможливо оцінити. Адже без перекладів і заповнення все ще існуючих прогалін не буде повноцінного діалогу між культурами. Виставка ознайомлює з різноманітними починами у цій сфері. І так, видавництво «Класика» зацікавилася лише одним, проте дуже важливим для нашого часу автором – Анджеем Стасюком. Видавництво «Світ», натомість, зосереджується на перекладі польських шкільних підручників. Каталоги видавництв отців домініканців «Кайрос» та отців студитів «Свічадо» представляють численні переклади з польської релігійної літератури. І, врешті-решт, видавництво «Каменяр», що має у своєму доробку переклади поезії таких важливих польських поетів, як Міцкевич, Мілош, Герберт. Видавництво «Платан», початки якого сягають незалежного студентського видавництва, що виникло ще 1981 року, протягом останніх десяти років видає наукову та популярно-наукову літературу. Воно виступило з дуже цікавою ініціативою. З 2001 року, під патронатом президента РП Александра Квасневського, готує серію Свідчення минулих століть, яка присвячена публікації матеріалів із часів польсько-російських та польсько-українських взаємин у XVII сторіччі.

Львів – Галерея «Дзиґа»
Відкриття виставки 25 X 2002, 18.00 год.

Презентація видавництв
організована у співпраці
з Генеральним консульством
Республіки Польща у Львові

Prezentacja wydawnictw Platan, Kairos, Kameniar, Swiczado, Klasyka, Świat

Działalność wydawnicza przedstawionych na wystawie w galerii „Dzyga” oficyn polskich i ukraińskich jest nie do przecenienia. Bez tłumaczeń bowiem i wypełniania ciągle obecnych białych plam nie ma pełnego dialogu między kulturami. Wystawa ukazuje różnorodność działań na tym polu. I tak wydawnictwo „Klasyka” zainteresowało się tylko jednym, ale bardzo znaczącym dla naszych czasów autorem – Andrzejem Stasiukiem. Wydawnictwo „Świat” natomiast koncentruje się na tłumaczeniu polskich podręczników szkolnych. Prowadzona przez dominikanów oficyna „Kairos” oraz wydawnictwo ojców studytów „Swiczado” ma w swoich katalogach liczne tłumaczenia polskiej literatury religijnej. Wreszcie wydawnictwo „Kameniar” ma na swoim koncie tłumaczenia poezji tak ważnych polskich poetów jak Mickiewicz, Miłosz czy Herbert. Wydawnictwo „Platan” wywodzące się z Niezależnej Oficyny Studentów powstałej w 1981 roku, specjalizujące się w ciągu ostatnich 10 lat w publikacjach naukowych i popularno-naukowych, podjęło się niezwykle ciekawej inicjatywy. Od 2001 roku, pod patronatem Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego jest przygotowywana seria Świadectwa minionych wieków poświęcona publikacji źródeł z zakresu stosunków polsko-rosyjskich i polsko-ukraińskich w XVII wieku.

Lwów – Galeria „Dzyga”
Otwarcie wystawy 25 X 2002, godz. 18.00

Prezentacja wydawnictw
zorganizowana przy współpracy
z Konsulatem Generalnym RP
we Lwowie

Образ
Obraz

**Польський мистецький
плакат 1948–1999 років**
Із фондів Музею плаката
у Віланові
Відділення Національного музею
у Варшаві

Організовані нами три виставки мають представити українській аудиторії мистецтво польського плаката після Другої світової війни, коли ця царина графіки у нашій країні досягла високого художнього рівня та отримала світове визнання. На львівській та одеській виставках представлено експонати, що інформують про театральні, фільмові та музичні заходи, тоді як на харківській ми обмежилися виключно плакатами, що пов'язані з музикою.

Виникнення Музею плаката у Віланові у 1968 році як першої подібного типу музейної установи у світі, стало наслідком успіху польського плаката ще від 1948 року. Саме цього року під час Міжнародного кінофестивалю у Відні афіші фільмів нині найстаршого серед митців польського плаката Генрика Томашевського було нагороджено п'ятьма Золотими медалями. А заснування у Варшаві Центру прокату фільмів (ЦПФ) сприяло активному розвитку мистецтва плаката у Польщі. Художня майстерня при ЦПФ повинна була постачати друкарням проекти плакатів до окремих фільмів, що виходили на екрани польських кінотеатрів. Із всієї Польщі – з Кракова, Сілезії – приїжджали до Варшави графіки, зокрема молоді випускники художніх шкіл, серед них – Роман Цеслевич, Вальдемар Свежи, Віктор Гурка. Поруч із фільмовими плакатами, уся інша плакатна продукція, у тому числі політична і пропагандистська, здебільшого виготовлялися в Артистично-графічному видавництві, яке 1973 року перетворилося

**Polski Plakat Kulturalny
lat 1948–1999**

ze zbiorów Muzeum Plakatu
w Wilanowie
Oddział Muzeum Narodowego
w Warszawie

Intencją naszych trzech wystaw jest zaprezentowanie ukraińskiej publiczności polskiej sztuki plakatowej po II wojnie światowej, kiedy właśnie ta dziedzina grafiki osiągnęła w naszym kraju bardzo wysoki poziom artystyczny i wielkie uznanie w świecie. Pokaz ograniczyliśmy do plakatu reklamującego teatr, film i różnego typu imprezy muzyczne, a w przypadku wystawy w Charkowie – wyłącznie do plakatów związanych z muzyką.

Powstanie Muzeum Plakatu w Wilanowie w 1968 roku, jako pierwszej tego typu placówki w świecie, było bezpośrednim następstwem sukcesów, jakie święcił plakat polski już od 1948 roku. W tym bowiem roku, obecny nestor polskiej szkoły plakatu, Henryk Tomaszewski otrzymał w Wiedniu podczas Międzynarodowego Konkursu Filmowego aż pięć Złotych Medalii za swoje plakaty filmowe. Powstanie w Warszawie Centrali Wynajmu Filmów nadało procesowi rozwoju sztuki plakatowej w Polsce prawdziwego impetu. Pracownia plastyczna przy CWF miała na celu dostarczać drukarniom na bieżąco projekty plakatów do poszczególnych filmów wchodzących na ekrany polskich kin. Z całej Polski – z Krakowa, ze Śląska – do Warszawy ściągali graficy, zwłaszcza młodzi adepci szkół plastycznych, wśród nich: Roman Cieśliewicz, Waldemar Świerzy, Wiktor Górka. Obok plakatów filmowych produkcja wszelkiego typu afiszów, także tych na potrzeby polityki i propagandy, skupiała się w Wydawnictwach Artystyczno-Graficznych, przekształconych w 1973 roku w Krajową Agencję Wydawniczą.

34

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

у Всепольське (Крайове) видавниче агентство.

Найбільш творчим, найбагатшим на художні та формальні відкриття та водночас найбільш плідним періодом розвитку польського плаката був злам 50–60-х років, коли своєрідними покровителями мистецтва стали варшавські театри: Драматичний, Народний, Національний, Оперний та театр Оперети. Поряд із узагальнюючим, промовистим графічним знаком, який (нерідко майстерно пов'язаний зі шрифтом) ставав символом, метафорою, все більшу роль у плакаті стали відігравати фотомонтаж й колаж. Щоправда, подібні прийоми застосовувалися уже в російському фільмовому плакаті 20-х років, але у Польщі вони трактувалися по-іншому, в притаманному лише їм стилі: витонченому, художньому, дотепному, нерідко сповненому романтичності. Фрагменти фотографії, поєднані з живописною плямою, лінією та буквою, а то й з вирізкою та копіюванням старих друків, упаковок, рекламних матеріалів, етикеток, шпалер, дають нові, несподівані художні вирішення. Вони вражають кольором, фактурою, настроєм різних художніх прийомів, з яких походять вжиті як цитати друкарські обрізки. Чи не кожен художник-плакатист того періоду був великою особистістю та представляв самобутній світ художнього вияву. Не без причини плакатну творчість того періоду назвали у світі польською школою плаката.

Зацікавленість польським плакатом сприяла його участі в багатьох міжнародних виставках, каталогах до виставок та альбомах. Одними із перших пропагандистів польського плаката і теоретиками мистецтва плаката були, зокрема, Шимон Бойко і Ян Леніца – знаменитий графік-плакатист та автор оригінальних художніх мультиплікаційних фільмів. Організатором численних виставок і автором альбомів плаката був

Najbardziej kreatywnym, najbogatszym w nowe odkrycia artystyczne i formalne oraz najplodniejszym okresem rozwoju polskiego plakatu był przełom lat 50. i 60., kiedy swego rodzaju mecenasami sztuki stały się warszawskie teatry: Dramatyczny, Powszechny, Narodowy, Opera i Operetka. Obok syntetycznego, nośnego znaku graficznego stanowiącego (często w mistrzowskim powiązaniu z literą) symbol, metaforę, coraz większą rolę zaczął w plakacie odgrywać fotomontaż i kolaż. Wprowadzie podobne zabiegi techniczne znane już były w rosyjskim plakacie filmowym lat 20., jednak tu użyte zostały w inny, jedyne w swoim rodzaju sposób: subtelny, malarski, dowcipny, często pełen romantyzmu. Fragmenty fotografii łączą się z plamą i kreską malarską oraz literą, nierzadko też z wydzieranką, wycinanką ze startych druków, opakowań, reklamówek, etykiet, tapet dając nowe, zaskakujące efekty artystyczne. Działają kolorem, fakturą, nastrojem różnych poetyk, z których pochodzą cytowane drukarskie strzępy. Prawie każdy plakacista tamtego okresu stanowił wielką indywidualność i reprezentował swój odrębny świat kreacji artystycznej. Nie bez kozery więc twórczość plakatową tego okresu okrzyknięto w świecie mianem polskiej szkoły plakatu.

Zainteresowanie plakatem polskim owocowało wieloma międzynarodowymi wystawami, katalogami do tych wystaw i albumami. Jednymi z pierwszych propagatorów polskiego plakatu i teoretykami sztuki plakatowej byli m.in.: Szymon Bojko i Jan Lenica – znakomity grafik plakacista i twórca oryginalnego artystycznego filmu animowanego. Zaś organizatorem wielu wystaw i autorem albumów plakatu był, również świetny plakacista, Józef Mroszczak. Wraz z Erykiem Lipińskim stał się też głównym animatorem pierwszego w świecie (po Biennale Plakatu Polskiego powstałego w Katowicach w 1965 roku) Międzynarodowego Biennale Plakatu w Warszawie w 1966 roku. Podczas drugiej edy-

також знаменитий художник плаката Юзеф Мрошак. Разом із Ериком Ліпінським вони стали головними ініціаторами першого у світі (після Бенале польського плаката у м. Катовіце 1965 року) Міжнародного бенале плаката у Варшаві (МБП), що пройшов у 1966 році. Під час другого МБП, у червні 1968 року, було відкрито Музей плаката у Віланові (МПВ), як філіал Відділення сучасної графіки Національного музею у Варшаві. Діяльність нового музею відкрила авторська виставка перших лауреатів варшавського МБП та монографічна виставка Войцеха Замечніка – одного з найвидатніших представників польської школи плаката, який передчасно помер у 1967 році. Сьогодні фонди МПВ нараховують понад 31 тисяч робіт польських художників плаката та понад 21 тисяч зарубіжних. Останні здебільшого базуються на чергових МБП у Варшаві, оскільки після закриття виставки плакати поповнюють фонди МПВ.

У 70-і роки мистецтво плаката в Польщі продовжувало розвиватися. З одного боку помітним стало певне приглушення форм і кольору, з другого – численні художники плаката стали захоплюватися сповненням кольору мистецтвом поп-арту, неосецесією, культурою хіпі – дітей-квітів; правда, це не завжди виявлялося корисним для оригінальності твору. Свіжістю, почуттям гумору і барвистістю виділялися плакати Яна Савка, які ґрунтувалися саме на молодіжній і студентській культурі.

Періодом певного застою у мистецтві польського плаката були 80-і роки, водночас й періодом нових пошуків, зміни естафети покоління художників, у результаті чого і зародилася творчість 90-х років з її різноманітністю.

На превеликий жаль, сьогодні традиційний плакат став зникати з польських міст за рахунок великих комерційних бігбордів. На-

cji MBP, w czerwcu 1968 roku, otworło swe podwoje także Muzeum Plakatu w Wilanowie, wylonione z Działu Grafiki Współczesnej Muzeum Narodowego w Warszawie. Nowe muzeum pokazało publiczności wystawę autorską pierwszych laureatów MBP w Warszawie oraz wystawę monograficzną Wojciecha Zamecznika – wybitnego współtwórcy polskiej szkoły plakatu, zmarłego nagle w 1967 roku. Dziś zbiory MPW liczą sobie już ponad 31 tysięcy tytułów plakatu polskiego oraz ponad 21 tysięcy tytułów plakatu obcego. Te ostatnie bazują głównie na kolejnych edycjach MBP w Warszawie, gdyż po zakończeniu wystaw plakaty wędrują do zbiorów MPW.

Lata 70. były kontynuacją rozwoju sztuki plakatu w Polsce. Z jednej strony nastąpiło pewne wyciszenie form i koloru, z drugiej jednak wielu plakacistów uległo fascynacji barwną sztuką pop-artu, neoscesją, kulturą hipisowską – dzieci-kwiatów, nie zawsze z pożytkiem dla oryginalności dzieła. Plakaty Jana Sawki tworzone na bazie tej właśnie kultury młodzieżowej, studenckiej wyróżniały się świeżością, poczuciem humoru i barwnością.

Czasem pewnej stagnacji w polskiej sztuce plakatu były lata 80., ale jednocześnie okresem nowych poszukiwań, zmiany pokoleniowej wśród artystów, co zaowocowało wielką różnorodnością twórczości w latach 90.

Niestety obecnie tradycyjny plakat zaczął znikać z polskich miast na rzecz wielkich komercyjnych billboardów. Nawet jeśli pojawia się on na słupach ogłoszeniowych, to jest tam coraz mniej widoczny. Sytuacja zmieniła się na tyle, że zwyczajowy plakat traci z wolna swój użytkowy charakter. Staje się artystyczną grafiką wystawianą w galeriach i muzeach. Jak wynika z liczby plakatów zgłaszanych na kolejne bienale oraz Salony Plakatu Polskiego (organizowane również przez MPW) zainteresowanie tą sztuką nie maleje. Często też plakat stanowi dla artysty najlepszą formę wypowiedzi twórczej.

віть, якщо він і з'являється на вуличних стовбах, то видно його все менше й менше. Ситуація змінилася настільки, що традиційний плакат втрачає свій утилітарний характер, стаючи художньою графікою, яку експонують в галереях та музеях. Як свідчить кількість плакатів, що надходять на чергові Бенале та Салони польського плаката (їх теж влаштовує МПВ) зацікавленість цим видом мистецтва не падає. Нерідко плакат є найкращим засобом художнього вияву митця.

У другій половині 90-х років справжню революцію у всіх сферах життя зробив «всюдисущий» комп'ютер. Спочатку художники плаката не мали з нього користі, поставало безліч ефектних, проте низькопробних комп'ютерних робіт, проте згодом митці навчилися ним користуватися, використовуючи його переваги, і водночас не відмовляючися від класичного мистецького станка.

Наші виставки є невеликим зразком цього мистецтва. Вони запрошують глядачів ближче ознайомитися із польським плакатом, дозволяють скласти певний погляд про них та оцінити художню діяльність польських кінотеатрів, театрів та глядацьких аудиторій.

Анна Забшеська-Піліпайць
Завідуюча польського плаката
Музею плаката у Віланові

Харківський художній музей
Відкриття виставки 28 X 2002, 16.00 год.
Виставка триває до 25 XI 2002

Львівський палац мистецтв
Відкриття виставки 3 XI 2002, 16.00 год.
Виставка триває до 29 XI 2002

Одеський художній музей
Відкриття виставки 7 XI 2002, 15.00 год.
Виставка триває до 28 XI 2002

IV Festiwal polskiej Kultury w Ukrainie 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

W drugiej połowie lat 90. prawdziwą rewolucję we wszelkich dziedzinach życia poczynił wszechobecny komputer. Początkowo nie przynosił on pożytku plakacistom i powstawało mnóstwo efektownej komputerowej tandety, ale z czasem artyści nauczyli się nim posługiwać wykorzystując jego zalety, nie rezygnując z klasycznego warsztatu plastycznego.

Nasze wystawy są maleńką próbką tej sztuki zapraszającą widzów do bliższego zainteresowania się plakatem polskim. Dają one jednocześnie pewne wyobrażenie o działalności artystycznej polskich kin, teatrów i sal koncertowych.

Anna Zabrzaska-Pilipajć
Kustosz plakatu polskiego
Muzeum Plakatu w Wilanowie

Charków – Muzeum Sztuki
Otwarcie wystawy 28 X 2002, godz. 16.00
Wystawa czynna do 25 XI 2002

Lwowski Pałac Sztuk Pięknych
Otwarcie wystawy 3 XI 2002, godz. 16.00
Wystawa czynna do 29 XI 2002

Odessa – Muzeum Sztuki
Otwarcie wystawy 7 XI 2002, godz. 15.00
Wystawa czynna do 28 XI 2002

Відлуння польської культури з колекції Харківського художнього музею

Виставка Відлуння польської культури презентує твори художників польського походження – як тих, що народилися і працювали в Польщі, так і тих, хто своєю творчою діяльністю природньо вливався у художнє життя інших країн і сприяв розвитку європейського мистецтва.

Особливе місце в експозиції займають твори Данеля Ходовецького (1726–1801) – видатного майстра гравюри, вихователя молодих митців, який увійшов в історію художньої культури Польщі і Німеччини другої половини XVIII століття. Певний час він працював у Берлінській академії мистецтв: з 1764 року – ректором, з 1788 – віце-директором, з 1797 – директором. У Харківському художньому музеї зберігається 1227 творів Данеля Ходовецького, які надійшли з колекції Аркадія Алфьорова 1873 року. З них на виставці експонується 240 робіт, які дають уявлення про багатогранність графічної спадщини митця.

Другу частину виставки складають переважно живописні картини художників польського походження другої половини XIX – початку XX століть. Таким чином, експонуються роботи відомого автора баталістичних картин Йозефа Брандта (1841–1915), представника династії відомих польських майстрів Єжи Коссака (1886–1955), найважливіших представників польського модернізму: Яцека Мальчевського (1854–1929), картини якого останнім часом стають вельми популярними, та блискучого пейзажиста Яна Станіславського (1860–1907).

Водночас у Харківському художньому музеї експонується виставка робіт Генрика Семірадського (1843–1902).

**Харків – Галерея «АВЕК»
Відкриття виставки 29 X 2002, 18.00 год.
Виставка триває до 25 XI 2002**

Echa polskiej kultury ze zbiorów Charkowskiego Muzeum Sztuki

Wystawa Echa polskiej kultury prezentuje prace artystów polskiego pochodzenia ze zbiorów charkowskiego Muzeum Sztuk Pięknych – zarówno tych, którzy urodzili się i tworzyli w Polsce, jak i tych, których twórczość była związana z życiem artystycznym innych krajów i wpływała na rozwój sztuki europejskiej w ogóle.

Szczególne miejsce w ekspozycji zajmują dzieła Daniela Chodowieckiego (1726–1801) – wybitnego grafika oraz wychowawcy wielu młodych artystów, twórcy zajmującego ważne miejsce w dziejach polskiej i niemieckiej sztuki II połowy XVIII stulecia; Chodowiecki przez pewien czas wykladał w berlińskiej Akademii Sztuk Pięknych, od 1764 roku był jej rektorem, od 1788 – wicedyrektorem, od 1797 roku – dyrektorem. W zbiorach charkowskiego Muzeum znajduje się 1227 prac Daniela Chodowieckiego, które pochodzą z przekazanej w 1873 roku kolekcji Arkadiusza Alforowa. Na wystawę trafiło 240 rycin, które dają wyobrażenie o bogactwie spuścizny graficznej artysty.

Większość prac składających się na drugą część wystawy to płótna artystów II połowy XIX wieku i początku XX wieku. Znajdą się tu obrazy słynnego twórcy scen batalistycznych – Józefa Brandta (1841–1915), przedstawiciela słynnej dynastii Kossaków – Jerzego (1886–1955), najważniejszych przedstawicieli modernizmu polskiego: Jacka Malczewskiego (1854–1929), którego pełne znaczeń symboliczne obrazy robią ostatnio furorę w świecie i Jana Stanisławskiego (1860–1907) znakomitego pejzażysty.

Jednocześnie w samym Muzeum Sztuk Pięknych odbywa się wystawa prac Henryka Siemiradzkiego (1843–1902).

**Charków – Galeria „AVEC”
Otwarcie wystawy 29 X 2002, godz. 18.00
Wystawa czynna do 25 XI 2002**

Мирослав Машлянко «Скульптура»

Народжений у 1963 році; учень Стефана Геровського. Його роботи часто представлялися у Польщі, а також у Торонто, Нью-Йорку, Будапешті та в Німеччині. Про його роботи ось так пише куратор виставки Юрій Онух, директор Центру сучасного мистецтва при НаУКМА в Києві:

«Я не люблю агресивних художників, не люблю їхньої зарозумілої певності своїх мистецьких стратегій. Мирослав Машлянко – це художник, що ховається, постійно зникає з радарного екрану теоретиків, критиків, кураторів. Машлянко не належить до мало знаних митців, творчість Машлянка помітили в Польщі ще на початку 90-х років. Усередині минулої декади Машлянко став відомим художником і дрібка везіння або трохи агресивності могли зробити його художником визнаним, модним, але термін „модний” ніяк не пасує ні до самого Машлянка, ні до того, що він робить, що пропонує своєму глядачеві.

Мирослав Машлянко не має мистецької стратегії, як не має стратегії трава, що росте на полі неподалік його дому, як не має стратегії бджола, яка продукує віск, що він, зрештою, є ніби побічним продуктом, але в руках художника перетворюється на предметну метафору, яка спаює його витончені конструкції.

Про творчість Машлянка писали, що вона поетична, що порядок, який творить Машлянко, цілковито відмінний від порядку, який домінує у повсякденності, що його роботи нагадують пташині гнізда чи бджолині кокони, що він своєрідно міфологізує матеріал, із яким працює, а природа для Машлянка – це носій sacrum, що він творить свої

Mirosław Maszlanko „Rzeźba”

Urodzony w 1963 roku; uczeń Stefana Gierowskiego. Jego prace były wystawiane wielokrotnie w Polsce, a także w Toronto, Nowym Jorku, Budapeszcie i w Niemczech. Tak o jego instalacji pisze kurator wystawy Jerzy Omuch, dyrektor Centrum Sztuki Współczesnej przy NaUKMA w Kijowie:

„Nie lubię artystów agresywnych, nie lubię zdufanej pewności ich artystycznych strategii. Mirosław Maszlanko jest artystą ukrywającym się, ciągle znikającym z radarowego ekranu teoretyków, krytyków, kuratorów. Maszlanko nie jest artystą nieznanym, twórczość Maszlanki została zauważona w Polsce już na początku lat 90. W połowie minionej dekady Maszlanko stał się artystą znanym i przy odrobinie szczęścia czy może przy odrobinie agresywności mógłby stać się artystą uznanym, artystą modnym, ale termin modny nijak nie pasuje ani do samego Maszlanki, ani do tego, co robi, do tego, co proponuje swojemu odbiorcy.

Mirosław Maszlanko nie ma strategii artystycznej, jak nie ma strategii trawa, jaka rośnie na polu nieopodal jego domu, jak nie ma strategii pszczoła, jaka produkuje wosk, który w końcu jest jakby produktem ubocznym, ale w rękach artysty staje się uprzedmiotowioną metaforą spajającą jego wyrafinowane konstrukcje.

O twórczości Maszlanki pisano, że ma niewątpliwy walor poetycki, że porządek, jaki kreuje Maszlanko jest całkowicie odmiennym porządkiem od tego, jaki dominuje w codzienności, a jego prace przypominają ptasie gniazda lub kokony owadów, że dokonuje swoistej mitologizacji tworzywa, z jakim pracuje, a natura jest dla Maszlanki swoistym nośnikiem sacrum, że w końcu tworzy swoje rzeźby poza teraźniejszością współczesnej mu kultury, jest natomiast

скульптури поза сьогоднішнім сучасної йому культури, сповнений, натомість, покори перед лицем прекрасного, скороминучого й крихкого.

Усе це – деяка сума правд, які нам так відкрито унаочнює творчість Машилянка. Мене захоплює вміння художника поєднати стани й речі, котрі не так легко поєднуються. Це дорога, котру обирали великі творці минулого й сучасності. Це вміння поєднати ніч і день, світло й морок, як на картинах Рембранта, це вміння поєднати потужні метафори вогню й води, як в інсталяціях Білла Віоли, це вміння вхопити поняття і його візуальний десигнат, як у роботах Джозефа Кошута.

Машилянко демонструє, ба, більше, дає нам фізично відчуття поєднання монументальності й нетривкості. Набираю повітря в легені, завмираю нерухомо, щоби найслабшим здриганням повітря не зруйнувати цієї, здалося би, такої монументальної конструкції.

Робота Машилянка – це велика метафора нас самих, замкнених у монументальності свого духу й тендітності свого тіла. Й уже цього достатньо, аби на хвилинку зупинитися, замислившись.

Хіба треба більше?

Я люблю художників зосереджених, некрикливих. Люблю Машилянка та його неквапливу творчість».

Юрій Онух

Київ – Будинок художника
Відкриття виставки 4 XI 2002, 18.00 год.
Виставка триває до 30 XI 2002

Виставка організована при
співучасті з Центром сучасного
мистецтва при НаУКМА в Києві
та з Національною спілкою
художників України

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002

w swych pracach pełen pokory dla tego, co piękne, ulotne i kruche.

To wszystko jest jakąś sumą prawd, jakie twórczość Maszlanki tak otwarcie nam unaocznia. Zdziwiająca jest dla mnie umiejętność artysty łączenia stanów i rzeczy nie dających się łatwo połączyć. To droga, jaką obierali wielcy twórcy czasów minionych, ale i współczesności. To umiejętność połączenia nocy i dnia, światła i mroku, jak w obrazach Rembrandta, to umiejętność połączenia potężnej metafory ognia i wody, jak w instalacjach Billa Viola, to umiejętność uchwycenia pojęcia i jego wizualnego desygnatu, jak w pracach Josepha Kosutha.

Maszlanko pokazuje – więcej, daje nam fizycznie odczuć połączenie monumentalności i nietrwałości jednocześnie. Nabieram głębokiego wdechu, zamieram w bezruchu, żeby najmniejszym drganiem powietrza nie zrujnować tej przecież tak monumentalnej, zdawałoby się, konstrukcji.

Praca Maszlanki to wielka метафора nas samych zamkniętych w monumentalności naszego ducha i kruchości naszego ciała. I to już wystarczy, żeby na chwilę zatrzymać się w zadumanii.

Czy trzeba jeszcze więcej?

Lubię artystów skupionych, niekrzykliwych. Lubię Maszlankę i jego niespieszną twórczość.

Jerzy Onuch

Kijów – Dom Artysty Plastyka
Otwarcie wystawy 4 XI 2002, godz. 18.00
Wystawa czynna do 30 XI 2002

Wystawa zorganizowana przy
współpracy z Centrum Sztuki
Współczesnej przy NaUKMA w Kijowie
i ze Związkiem Artystów Plastyków
Ukrainy

Ядвіга Пехаті Живопис і графіка

Народжена у 1958 році художниця проживає у Львові. Закінчила Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва, відділ проектування інтер'єру і меблів. Займається рисунком та станковим живописом. Акторка Польського народного театру у Львові, у 1998 році нагороджена відзнакою «Заслужений для польської культури».

Про її виставку так пише Уришуля Ольбромська, мистецтвознавець із Перемишля, в есе Радість життя, тобто на полях виставки робіт Ядзі Пехаті під час IV Фестивалю польської культури в Україні:

«До Ядвіги, як мало до кого пасує оприділення Митець, взите без іронії, яке означає всі її таланти та чесноти. Вона є митцем і на сцені Польського театру у Львові, і коли малює. Також привертає на себе увагу у буденному житті, сприйняттям людей і речей, погодою духа, вмінням шукати це, що є добрим і красивим.

Малює переважно на пленерах, які є для неї часом радості від зустрічей з людьми, природою, архітектурою. Щасливий час творіння. Тоді постають картини писані акрилами та настеллю, які переважно представляють архітектуру та пейзажі. Це міцно з темпераментом зображені реальні форми, не стільки перетворені, як наново побачені – через настрої, пору дня чи погоду.

Це малярство. А іншу Ядзю бачимо у рисунках. Як засіб переважно використовує перо. Ним рисує букети та міські пейзажі. З приємністю спостерігаємо чистоту штриху, який оточує форму, моделюючи її. Ці рисунки можуть служити як повні веризму художні ілюстрації».

Львів – Товариство любителів мистецтва «Своя Стріха»
Відкриття | виставки 5 XI 2002, 18.00 год.
Виставка триває до 30 XI 2002

Jadwiga Pechaty Malarstwo i grafika

Urodzona w 1958 roku artystka mieszka we Lwowie. Ukończyła Lwowski Instytut Sztuki Dekoracyjnej i Stosowanej na Wydziale Projektowania Wnętrz. Uprawia rysunek i malarstwo sztalugowe. Aktorka Polskiego Teatru Ludowego we Lwowie, w 1998 roku uhonorowana odznaką „Zasłużony dla kultury polskiej”.

O jej wystawie tak pisze Urszula Olbomska, historyk sztuki z Przemyśla, w eseju Radość życia, czyli na marginesie wystawy Jadzi Pechaty podczas IV Festiwalu Polskiej Kultury na Ukrainie:

„Do Jadzi Pechaty, jak rzadko do kogo, przy staje określenie Artystka, nadane bez ironii, określające jej wszelkie talenty i zalety – na scenie Polskiego Teatru i kiedy maluje. Zwraca na siebie uwagę w życiu codziennym akceptacją ludzi i rzeczy, pogodą ducha, umiejętnością wyszukiwania tego co dobre i piękne.

Jadzia maluje głównie na plenerach. I jest to dla niej okres radości ze spotkania z ludźmi, przyrodą, zabytkami. Szczęśliwy czas tworzenia. Powstają wówczas obrazy malowane akrylami i pastelami, przedstawiające głównie weduty i pejzaże. Są to mocno, z temperamentem brane z rzeczywistości formy, nie tyle przetworzone, co na nowo zobaczone. Zobaczone poprzez nastrój, porę dnia, pogodę.

To malarstwo. Zupełnie inną Jadzię widzimy w rysunkach. Jako medium używa na ogół piórka. Rysuje nim bukiety i widoczki miejskie. Z przyjemnością kontemplujemy klarowność jej kreski nieomylnie oprowadzającej kształty i modelującej je. Rysunki te mogą służyć jako pełne weryzmu artystyczne ilustracje”.

Lwów – Stowarzyszenie Miłośników Sztuk Pięknych „Własna Strzecha”
Otwarcie wystawy 5 XI, godz. 18.00
Wystawa czynna do 30 XI 2002

Провесінь

фільм за мотивами повісті
Стефана Жеромського

автор сценарію і режисер – Філіп Байон
звукооператор – Кшиштоф Ястшомб
монтаж – Кшиштоф Шпетманський
художник по гриму – Магдалена Ленцька
художник з костюмів – Малгожата Брашка
художник – Анна Вундерліх
композитор – Міхал Лоренц
оператор-постановник – Бартек Прокопович

Дійові особи:

Цезари Барика – Матеуш Дамєнцький, Мати –
Кристіна Янда, Батько – Януш Гайос, Шимон
Гайовець – Данель Ольбрихський, Лаура
Кошценецька – Малгожата Левінська, Кароліна –
Уршуля Грабовська, Вандзя – Кароліна Грушка,
Гіполіт Велославський – Мацей Штур, Люлька –
Марцін Дорочи́нський, Булавник – Борис Шниц,
Тітка Анеля – Дануга Шафлярьська, Тітка
Вікторія – Тереса Шмігелівна, Мати Гіполіта –
Аліція Яхевич, Отець Настек – Пьотр
Гонсовський, Барвіцький – Кшиштоф Глобіш,
Комісар – Роберт Гонера, Стожан – Адам
Ганушкевич, Дядько Скальницький – Ян
Новіцький, Матвійцьо – Войцех Сємьон

Провесінь – остання, написана у рік смерті
письменника (1925) повість Стефана Жером-
ського. Це безсумнівно один із найважливіших
творів автора повісті Попіл. Її тема – над-
звичайно актуальна після виникнення
відродженої Польської держави: надії, які
пов'язувались з відродженням самостійної
Батьківщини та розчарування, яке принесла
дійсність. Розповідаючи про долю молодого
Цезари Барики, який покидає охоплений по-
жежею революції Баку, щоб повернутися на
Батьківщину (яку він знає лише із ідеалізова-
них розповідей), автор представляє широке
коло персонажів із усіх суспільних шарів.

Львів – Галицький центр
кіномистецтва

28 X 2002, 18.30 год.

Перед кіносеансом зустріч
із Філіпом Байоном – режисером фільму

Київ – Кінотеатр «Жовтень»
7 XI 2002, 18.00 год.

Przedwiośnie

film na podstawie powieści
Stefana Żeromskiego

scenariusz i reżyseria – Filip Bajon
dźwięk – Krzysztof Jastrząb
montaż – Krzysztof Szpetmański
charakteryzacja – Magdalena Łęcka
kostiumy – Małgorzata Braszka
scenografia – Anna Wunderlich
muzyka – Michał Lorenc
zdjęcia – Bartek Prokopowicz

Obsada:

Cezary Baryka – Mateusz Damięcki, Matka – Krysty-
na Janda, Ojciec – Janusz Gajos, Szymon Gajowiec –
Daniel Olbrychski, Laura Kościeniecka – Małgorzata
Lewińska, Karolina – Urszula Grabowska, Wandzia –
Karolina Gruszka, Hipolit Wielosławski – Maciej
Stuhr, Lulek – Marcin Dorociński, Buławnik – Borys
Szyc, Ciotka Aniela – Danuta Szaflarska, Ciotka
Wiktoria – Teresa Szmigielówna, Matka Hipolita –
Alicja Jachiewicz, Ksiądz Nastek – Piotr Gąsowski,
Barwicki – Krzysztof Globisz, Komisarz – Robert
Gonera, Storzan – Adam Hanuszkiewicz, Wuj
Skalnicki – Jan Nowicki, Maciejunio – Wojciech
Siemion

Przedwiośnie – ostatnia, napisana w roku
śmierci pisarza (1925) powieść Stefana Żerom-
skiego. Należy ona z pewnością do najważniej-
szych dzieł autora Popiołów. Podjął tu pisarz
niezwykle aktualny temat powstania odrodzo-
nego Państwa Polskiego: nadziei, jakie wiąza-
no z odrodzeniem niepodległej Ojczyzny i roz-
czarowań, które przyniosła rzeczywistość. Opar-
ta na losach młodego Cezarego Baryki, który
z ogarniętego pożogą rewolucji Baku wraca do
znanej jedynie z idealizujących opowieści Pol-
ski daje pisarzowi możliwość przedstawienia sze-
rokiej galerii postaci ludzkich ze wszystkich
warstw społecznych.

Lwów – Galicyjskie Centrum Sztuki Kinowej
28 X 2002, godz. 18.30

Przed seansem spotkanie z Filipem Bajonem
– reżyserem filmu

Kijów – Kino „Żовтєнь”
7 XI 2002, godz. 18.00

Камо грядеши фільм за повістю Генрика Сенкевича

автор сценарію і режисер – Єжи Кавалерович
художник по гриму – Міра Войтчак,
Людмила Кравчик
художник з костюмів – Магдалена Теславська,
Павел Грабарчик
звукооператор – Пьотр Кноп
монтажер – Цезари Ішесюк
оформлення інтер'єру – Веслава Хайковська
II режисер – Кшиштоф Шмагер
директор фільму – Юзеф Ярош
продюсер-виконавець – Єжи К. Фриковський
композитор – Ян А. П. Качмарек
художник – Януш Сосновський
оператор – Анджей Ярошевич PSC
продюсер – Мирослав Словінський

Дійові особи:

Вінніцій – Павел Делонг, Лігія – Магдалена
Мельцаж, Петроній – Богуслав Лінда, Нерон –
Міхал Байор, Хілон – Єжи Трела, Апостол Петро
– Францішек Печка, Тителій – Кшиштоф
Майхшак, Урсус – Рафал Кубацький, Глаукус –
Анджей Томецький, Криспус – Єжи Новак, Павло
з Тарсу – Збігнев Валерись, Понпеа – Агнешка
Вагнер, Акте – Малгожата Печинська, Еуніце –
Марта Пеховяк, Помпонія – Дануга Стенка,
Хризотеміс – Малгожата Форемняк, Міріам –
Тереса Марчевська

Екранізація найбільш відомої серед іноземного читача повісті Сенкевича. Інспірацією для неї стали історичні повісті, а також картини Генрика Семірадського. У 1905 році письменник отримав за цей твір Нобелівську премію.

Єжи Кавалерович особливо любить братися за великі історичні теми. Про екранізацію Камо грядеши думав не один рік. Однак тільки тепер зміг здійснити свої мрії з розмахом гідним великої повісті Сенкевича. Ми переносимося в часи Нерона – так само красиво, як і жорстоко.

**Харків – Кінотеатр «Росія»
6 XI 2002, 17.00 год.**

**Одеса – Кінотеатр «Вимпель»
10 XI 2002, 17.00 год.**

Перед кіносеансом зустріч
з Анджеєм Ярошевичем – кінооператором

Quo vadis

film na podstawie powieści
Henryka Sienkiewicza

scenariusz i reżyseria – Jerzy Kawalerowicz
charakteryzacja – Mira Wojtczak, Ludmila Krawczyk
kostiumy – Magdalena Teslawska, Pawel Grabarczyk
dźwięk – Piotr Knop
montaż – Cezary Grzesiuk
dekoracja wnętrz – Wiesława Chojkowska
II reżyser – Krzysztof Szmagier
kierownictwo produkcji – Józef Jarosz
producent wykonawczy – Jerzy K. Frykowski
muzyka – Jan A. P. Kaczmarek
scenografia – Janusz Sosnowski
zdjęcia – Andrzej J. Jaroszewicz PSC
producent – Mirosław Słowiński

Obsada:

Winicjusz – Paweł Deląg, Ligia – Magdalena Mielcarz,
Petroniusz – Bogusław Linda, Neron – Michał Bajor,
Chilon – Jerzy Trela, Apostoł Piotr – Franciszek
Pieczka, Tygellinus – Krzysztof Majchrzak, Ursus –
Rafał Kubacki, Glaukus – Andrzej Tomecki, Kryspus –
Jerzy Nowak, Paweł z Tarsu – Zbigniew Waleryś,
Poppea – Agnieszka Wagner, Akte – Małgorzata
Pieczyńska, Eunice – Marta Piechowiak, Pomponia –
Danuta Stenka, Chryzotemis – Małgorzata Foremniak,
Miriam – Teresa Marczevska

Екранізація найсłynнішої з-поміж заграничних чителів повісті Сienkiewicza. Інспірована історичними повістями, а також образами Генрика Семірадського, przyniosła autorowi nagrodę Nobla w 1905 roku.

Jerzy Kawalerowicz szczególnie lubi sięgać po wielkie historyczne tematy. O ekranizacji Quo vadis myślał od wielu lat. Jednak dopiero teraz mógł zrealizować swoje marzenia z rozmachem godnym wielkiej powieści Sienkiewicza. Przenosimy się w czasy Nerona, z całym ich blaskiem i okrucieństwem.

**Charków – Kino „Rosja”
6 XI 2002, godz. 17.00**

**Odessa – Kino „Wympeł”
10 XI 2002, godz. 17.00**

Przed seansem spotkanie
z Andrzejem Jaroszewiczem – operatorem

Програму видається за фінансової підтримки
Міністерства культури Республіки Польща

Продюсер IV Фестивалю польської культури в Україні
Фонд „PRO MUSICA VIVA”

Художнє оформлення фестивальних матеріалів
Тереса Олещук

Редакція
Лех Дзержановський, Роман Ревакович

Переклади
Галина Леськів, Олена Галаджій

Комп'ютерна верстка
ТИРСА Товариство з о. в.

44

IV Фестиваль польської культури в Україні 24 жовтня – 10 листопада 2002

Program wydano przy wsparciu finansowym
Ministerstwa Kultury Rzeczypospolitej Polskiej

Producent IV Festiwalu Polskiej Kultury na Ukrainie
Fundacja „PRO MUSICA VIVA”

Opracowanie graficzne materiałów festiwalowych
Teresa Oleszczuk

Redakcja
Lech Dzierzanowski, Roman Rewakowicz

Tłumaczenie
Halina Leskiw, Olena Haładzij

Fotoskład
TYRSA Spółka z o.o.

IV Festiwal Polskiej Kultury na Ukrainie 24 października – 10 listopada 2002